

SEVGI

dünyası

SAYI 112944 2002/04 FİYAT: 1.500.000 TL

BAŞKASINA ZARAR VERMEK KENDİNE ZARAR VERMEKTİR

Dr. Refet Kayserilioğlu

ÖYKÜLERİN ÖĞRETTİĞİ

Güngör Özyiğit

SADELİKTEKİ GÜÇ

Özenç Kayserilioğlu

KENDİME MEKTUPLAR

Nelda Bayraktar

İKİ YAŞAM ARASINDA

Çeviren: Acar Doğangün

Aylık Kültürel
ve Siyasi Dergi

Cilt: 34
NİSAN 2002
Sayı: 400

SEVGİ YAYINLARI
TİC. LTD. ŞTİ.

adına

Sahibi ve Genel Yayın
Müdürü
Dr. Refet Kayserilioğlu

Yazı İşleri Müdürü:
Güngör Özyiğit

Yayın Kurulu:
Güngör Özyiğit
Nelda Bayraktar,
Özenç Kayselioglu
Hale Ürkmezgil

Halkla İlişkiler Müdürü:
Tülin Özyiğit

Haberleşme Sorumlusu
Kâzım Erdemoğlu
250 42 42

Okur - Abone İlişkileri

Kâzım Erdemoğlu
252 85 85

Yönetim Yeri:
Aydede Caddesi
Kıvılcım Apt. No. 4/5
80090 Taksim/İSTANBUL
Tel: (0212) 250. 42. 42.

Yazışma Adresi:
SEVGİ DÜNYASI
P.K.471-Beyoğlu; 80090

İSTANBUL

Mizampaj ve
Teknik Danışman
Hale Ürkmezgil

Dizgi:
Özenç Dizgi

Baskı
Anka Basım
0212 629 01 83

Fiyatı: 1.500.000 TL
Yıllık Abone:
18.000.000TL.
Yurt Dışı:25.000.000 TL.

İ Ç İ N D E K İ L E R

Sevgili Dostlar Dr. Refet Kayserilioğlu	1
Başkasına Zarar Vermek Kendine Zarar Vermektir Dr. Refet Kayserilioğlu	2
Esinler Olgay Göksel	8
Öykülerin Öğrettiği Güngör Özyiğit	9
Çakıl Taşları Arın İnan	12
Sadelikteki Güç Özenç Kayserilioğlu	14
Kendime Mektuplar Nelda Bayraktar	18
Silver Birch Öğretileri Çev: Acar Doğançün	20
İnternette Öyküler Mesele İnsan Olmakta Nadide Kılıç	24
İki Yaşam Arasında Çev: Acar Doğançün	26
Yalancılığın Psikolojisi Der: Nihal Gürsoy	30
İşığın Hazinesi Çev: Nelda Bayraktar	37
Hayatımız Mizah Güngör Özyiğit	41
	46

Değerli yazarımız Güngör Özyiğit, eşinin rahatsızlığı nedeniyle "*Ayın Dosyası*" yazılarına bir süre ara vermek zorunda kalmıştır.

Kapakdaki resim "*SkyLife*" Dergisinden alınmış olup Levent Yıldırım ve Mehmet Altuğ'a aittir.

Sevgili Dostlar

Yalnız kendini düşünen insan yalnız insandır. Yalnız kendini düşüneni başkalarını düşünmeyi de başkaları düşünmez. Başkalarının sevincine sevinmeyi, başkalarının derdine üzülmeyi başkaları sevmez. Sever görüneni de gönülden sevmeyiz. Sever görünmesi değişik sebeplerden olur insanların biliyorsunuz.

Bugün insanlar genellikle yalnızdır. Çünkü günümüzde yalnız kendini düşünmek, en büyük akıllılık, en büyük meziyet gibi kabul ediliyor. Genel kabul bu olunca, herkes aptal görünmemek için, alabildiğince çıkarıcı davranmaya çalışıyor. Sonunda herkes yalnız kalıyor, herkes her an korkulu, endişeli, kimseden yardım beklemeden yaşamak zorunda kalıyor. Bu durum şüphesiz hem mutsuzlukların, hem de birçok hastalığın temel sebebi oluyor.

Oysa insan her işini yalnız kendi gücü ve imkânlarıyla yapamaz. Mutlaka başka insanların yardımına, desteğine ihtiyacı var herkesin. Bazen bir tek beğenme ve övme bile insana ne büyük güç veriyor. Hele bir kişiyi sevenler, destekleyenler çoksa, gerçek dostlarla çevrelenmişse, onun huzuru, mutluluğu, her çeşit sıkıntı ve zorluğa dayanma gücü o kadar artıyor. Dostu olmayanlar zafiyet çeken hastalara benzer, onlar güçsüz ve dayanıksızdırlar her şeye karşı. Dostu olanlar ise, dosta değer verenler, dost kazanmak için her fedakârlığı yapmaktan çekinmeyenlerdir. Onlar insana saygı duyanlardır, küçülmesini bilenlerdir, kimseyi değersiz görmeyenlerdir.

Dünyadaki acıları, bitmeyen kavgaları, ezmeleri, sömürmeleri, öldürmeleri görüyorsunuz. Bunlar insanların başka insanları yabancı ve düşman görmelerinden, özde kardeş olduklarını bilmemelerinden kaynaklanıyor. Ama görüyoruz ki, böyle düşünenler kendi dişleri ve tırnaklarıyla yalnız kalıyorlar ortada. Sonra da hem kendilerinin hem çevrelerinin felâketine doğru körçesine koşuyorlar.

Sizler, sevgili dostlar, insanları bu körlükten, bu yalnızlıktan ve bu acılardan kurtaracaksınız. Sizler "Doğru Yaşam Bilgileriyle" gönüllerinizi yıkarken, onlara da birliğin, sevginin, kardeşliğin güzelliğini tattıracaksınız. Onlar sizlerdeki güzellikleri, mutluluğunuzu ve güçlü oluşunuzu gördükçe size hayran olacaklar, size özenecekler. Ve siz onlara doğru yolu göstereceksiniz.

En derin sevgilerimizle
Dr. Refet Kayseriliolu

Başkasına Zarar Vermek Kendine Zarar Vermektir

DR. REFET KAYSERİLIOĞLU

GERİ DÖNEN KÖTÜLÜK

Unutamadığım bir olay var: 6-7 Eylül 1955 olayları. Kıbrıs dolayısıyla Türk-Yunan ilişkileri alabildiğine gerginleşiyordu. Demokrat Parti Hükümeti'nin teşvikiyle büyük şehirlerde, bilhassa İstanbul'da mitingler düzenleniyordu. Önceleri "Kıbrıs Türktür" diye bağırılıyordu. Sonraları adayı bölüşmeye razı oluyorduk. "Ya taksim, ya ölüm" diye bağırılmaya başlandı. Bu mitinglerde Adnan Menderes ve DP ileri gelenleri de konuşuyorlar ve halkı coşturuyorlardı. Fakat Türkler İstanbul'da Yunanlılar Atina'da bağırıyorken adada Rumlar birçok önemli mevzileri elde ediyorlar, İngilizleri sürekli anarşik olaylarla sindirerek taviz koparıyorlardı. Bizimkiler bu duruma

sinirleniyorlar ve hınçlarını İstanbul'daki Rum azınlıktan çıkartmak için homurdanıyorlardı. Hani "Eşeğini dövmeyen semerini döver" tarzındaki özdeyişe uygun olarak buradaki Rumlara sataşmalar başlamıştı. Hükümet ileriye göremiyor, galeyanın dizginlenemez hale gelebileceğini hesap edemiyor, halkı sürekli olarak kışkırtıyordu. Açıkça büyük bir basiretsizlik örneği veriliyordu. 6 Eylül akşamı Beyoğlu'ndan gürültüler duyduk. Ben o sırada Kasımpaşa'da oturuyordum

ve orada muayenehanem vardı. "Ne oluyor?" diye etrafa sorduk. "Rum dükkânları yakılıyor, dükkânlar yağma ediliyor" dediler. Saat akşam 9 sıralarında bir arkadaşımın Beyoğlu'na çıktık. Manzara tek kelime ile korkunçtu. Bütün Rum dükkânları talan edilmiş, malların bir çoğu sokaklara dökülmüştü. Top top ku-

maşlar açılmış, biribirine dolanmış, üzerine peynirler, salamlar, sucuklar dökülmüştü. Orta yerde sürüklenen elektrikli aletler, kürk yapılacak tüylü hayvan postları, akla gelebilecek her mal elerde ve yerlerde idi. Tabii kuyumcuları yağma edenler, kıymetli eşyaları alıp götürülenler, hırsızlar, fırsatçılar, yağmacılar hepsi ortalıkta idi. Hırpani kıyafetli insanlar dükkânların

Başkası diye
düşman diye
hiç kimseyi
görmeyeceğiz.
Başkasına
zarar vermenin
kendimize
zarar vermek olduğunu
artık idrak edeceğiz.

içine doluşmuşlar, hiç sesleri çıkmadan bir şeyleri kırıyorlar, yerlere atıyorlardı. Sanki önemli bir görev yapıyormuş gibi ciddiyetle yıkıp döküyorlardı. Toplumsal bir çılgınlık histerisi yaşanıyordu. Kimse kimseye engel olmuyor, kimse kimseye "dur" demiyor, herkes aklına geleni yapıyordu. Tünel'den Taksim'e kadar yürümeye karar verdik arkadaşımın. Galatasaray'a gelirken elimize kürk parçaları tutuşturdular; "Alın, alın, yerde harap olacağına alın!" diyorlardı. Ben:

“Hayır almam, haram şeyi evime sokmam” dedim. Galatasaray Lisesi'nin önüne geldiğimizde bir şuursuz kalabalığın Rum gazetelerini öbek yapıp yakmaya çalıştıklarını gördük. Kimse kimseye karışmaya cesaret edemiyordu. Ben o kalabalığın önüne dikildim. Sesimin bütün şiddetiyle bağırmağa başladım: “Siz deli misiniz be adamlar, bütün Beyoğlu'nu yakacaksınız! Yerler mal dolu görmüyor musunuz?

Yırtın, parçalayın, ama yakmayın!” Benim bu bağırmağla iki üç kişi daha uyanı. Onlar da “Yakmayın!” diye bağırmağa, uyarmaya çalıştılar. Öylece yangın önlenmiş oldu. Ama başka yerde başka yangınlar çıktı o gece. Bizim ev de yanıyordu. O da ayrı bir konu. İnsanların sürü psikolojisine uyarak nasıl şuursuzca hareket ettiklerinin olabilecek şeyleri, gelebilecek felâketleri nasıl düşümediklerinin örneklerini gördüm, yaşadım o gece.

Taksim'e doğru gelirken Parmakkapı'da bir adamın mağazasının önünde, gelip geçenlere ve bilhassa eli sopalı zebanilere nasıl yalvardığı hiç gözümün önünden gitmiyor: “Ben Rum değilim kardeşler, Ermeni'yim, biz Türküz, kardeşiz. Bana zarar vermeyin!” yorulmuş, bitmiş, sesi kısılmış, ama hep yalvarıyordu. Kimbilir dükkânını kurtarabilmek için kaç saattir oradaydı. Beyoğlu insan doluydu. Tranvaylar mahsur kalmışlar,

yerlerinden kıpırdayamıyorlardı. Taksim'e iki saatte gelebildik.

Sonradan duyduk ki birkaç gün önceden gizli emirlerle Rum dükkânları tesbit edilmiş ve adresler çapulcuların eline verilmiş, öylece organize bir talan yaptırılmış. Bu doğru mu bilmiyorum ama talan organize idi.

Bu olayların yankıları günümüze kadar uzandı ve hâlâ da sürüyor. Bu olaylar zinciri Türkiye'nin bütün dünyada lânet-

lenmesine, Yunanistan'la ilişkilerimizin daha da bozulmasına yol açtı. Ve işin acısı, hükümet, malları yağma edilen esnafa zararlarını ödemek zorunda kaldı. Yani zarar tüm milletin cebinden çıktı. Kim kime zarar vermiş oldu?! Türk ve Yunan milletleri arasındaki düşmanlık gittikçe derinleşti. Her iki taraf da o günden bugüne kadar kötü yarıştı. Sonraki yıllarda 1960-1970 arasında

Kıbrıs'ta Rumların Türkleri öldürmeleri, ezmeleri sürgün etmeleri yaşandı. Sonra Kıbrıs savaşı geldi, birçok şehit, iki taraftan ölenler yaralananlar oldu. Şimdi adada iki toplum ayrıldı ama bir türlü birleşemiyorlar. Düşmanlık, güvensizlik, bencillik iki toplumun da ruhuna yerleşmiş durumda. Sonra gelen Amerikan ambargosu ve daha birçok ve pek çok zararlar... Kötülükler, düşmanlıklar arttıkça arttı. Son yıllarda Dışişleri Bakanımız İsmail Cem'in değerli girişimleriyle Yunanistan'la dostane ilişkiler yeniden

kurulmaya başlandı. Bu güzel bir adımdır. 35-40 senedir her iki millet de bu düşmanlıklardan çok zarar gördü. Her iki taraftaki iyi niyetlilerin kardeşliği, dostluğu, karşılıklı hakları korumayı sürekli teşvik etmeleri gerekiyor. Sabırlı, karşılıklı hak verici görüşmelerle ve yayınlarla ilişkiler zaman içinde daha da düzelecek ve iki millet dost olacaktır, bu şarttır.

**KOLAYCA
DÜŞMAN
OLMAK
ALIŞKANLIĞI**

Eski devirlerden beri insanlar başkalarına kuşkuyla bakmaya ve kolayca düşman görmeye alışagelmışlerdir. Yalnız karşılaşılan düşmanca davranışlar değil, gurur kırıcı bir şaka, bir umursamaz tavır bile onları düşman olarak görmeye yöneltmiştir. Hayatı koruma ve savunma içgüdüsü, insanları kolayca kuşkululara, korkulara ve abartılı tepkilere sürüklemiştir. O tepkiler ve o kuşklar insanların birbirine güvenmelerini ve sevmelerini önlemiştir. Dinlerin etkilerinin iyi, olumlu, yönlendirici olduğu dönemlerde, din kardeşliği kavramı insanları oldukça birbirine yaklaştırmış ama zamanla dinlerin etkisi azalmış, çoğunluk maddeci görüşlerin etkisinde kalarak önce kendisini, yalnız kendisini düşünür olmuştur. İşte o zaman yabancı, düşman düşünceleri daha kuvvet bulmuştur.

Günümüzde yalnızca insani kav-

ramlarla, medeni olmak görüntüsü ile düşmanlıklar azaltılmaya, insanlar biribirine yaklaştırılmaya çalışılmaktadır. Ama önce kendini ve kendi menfaatini düşünen ve bunu en iyi davranış olarak gören insan, ne derece medeni ve ne derece insanca davranabilir? Bu kavramların yaptırım gücü yoktur. Gönüllere ve düşüncelere hükmedecek yeni doğru esaslara ihtiyaç vardır. O esaslar Yaratıcı'nın insandan beklediklerini gerçek-

leştirilmelidir. Yine o esaslar, insanları yükseltmeli, üstün insan haline getirebilmelidir. Nihayet o esaslar, insanlar arasındaki düşmanlıkları, ayrılıkları, çatışmaları azaltıp bitirebilmeli ve insanları tam bir gönül birliğine ulaştırabilmelidir. Bugün toplumları ve insanları yönlendiren esaslar bunları sağlayabilecek güçte midir? Şüphesiz ki değildir. Onun için kavga, düşman-

lık, harp, çatışma, kötülük her yerde var. En ileri olduğunu iddia eden ABD'de her an soygunlar, gasplar, yaralanmalar, adam öldürmeler olup duruyor. Uyuşturucu alışkanlıkları, sapık ilişkiler, alkol kullanımı en çok o ülkede.

**DOĞRU ESASLAR
ÖĞRENİLECEK**

Yalnız demokrasi ilkeleri, insanların hürriyetlerini ve haklarını korumaya çalışmak, insanları ve toplumları düzeltmeye yetmiyor. İnsanlara uyacakları, inanarak

**İyilik
kötülüğü
mutlaka yener,
sevgi de düşmanlığı
mutlaka siler.
Sürekli mutluluk
tüm insanların birlikte,
kardeşçe mutluluğudur.**

bağlanacakları, dünya hayatlarını ve ölüm ötesi hayatlarını düzenleyecek doğru esasları öğretmeden ve benimsetmeden de hiçbir şey düzelemez. Bugün dünyada çoğunluk bu doğru esasları bilmiyor. Onun için kolayca düşman olma alışkanlıkları ve düşmanları yok etme istekleri sürüp gidiyor. Eski devirlerin yanlış alışkanlıklarını mutlaka terketmek gerekmektedir. Hep kendini düşünmek, çıkarıcılık, bencillik, haksızlık, ikiyüzlülük, yalancılık, düzenbazlık... Bütün bunlar insanın ilkel yönlerini, gelişmemişliklerini gösteren davranışlardır. Bugünün gelişmiş insanına böyle ilkellikler hiç yakışmıyor. Bunların mutlaka atılması lazımdır.

AYNI ÖZDEN YARATILDIK

Tüm insanlar aynı özden yaratılmış kardeşlerdir. Hepimizin ruhu Yaratan'ın sevgi özündendir. Yani özümüz hem Yaratan'dan geliyor, hem de esası sevgidir. Öyleyse Yaratan'a benzemeye çalışmak, yani özümüzü bulmak bizi yükseltecek ve mutlu edecek ilk davranıştır. İkincisi de sevgi alışverişinde bulunmaktır. Bu iki tür davranış özümüzün gereği olarak, bizi yükseltecek, üstün insan yapacak ve mutlu edecek, gerçek gönül huzuruna ulaştıracak davranışlardır.

Yaratan'a benzemeye çalışmak, O'nun gibi seven, O'nun gibi sonsuz

veren, O'nun gibi büyük koruyan ve büyük bağışlayan olmayı gerektirir. Bunları yapabilmek de serbest olan yönümüzle, yani aklımızla bunları sürekli düşünerek ve yapmaya çalışarak mümkün olacaktır. Uğraşa uğraşa insan mükemmel ulaşır. Ama bu yönde çaba harçayabilmek için önce Yaratan'ı tanımak, O'nu sevmek, O'nun buyruklarını ve insandan beklediklerini bilmek gerekir.

Kendi vücudumuzdaki, dünyadaki ve tüm evrendeki mükemmel yapıya ve onların aksamadan düzenli işleyişlerine, inceleyen düşünceyle, dikkatle bakmak, O'nun varlığını bulmaya yetecektir. O elbette vardır; çünkü mükemmel ruhumuzla, eşsiz aklımızla ve eksiksiz bedenimizle biz varız. O elbette vardır; çünkü şaşırmadan, yanılmadan dönen dünya, bize her ihtiyacımızı veren güneş, sayısız yıldızlar, âlemler ve

onlardaki bozulmaz düzen vardır.

O varsa, O abes iş yapmaz ve O'nun hükmü şaşmaz. Çünkü her şeyi en mükemmel tarzda yaratıp aksatmadan yürütebilen güçten, o en büyük zekâdan, tüm bilgilerin kaynağı olandan abes iş beklenebilir mi? Her şeyin sahibi olanın, her şeyi Vareden'in hükmü şaşar mı? İsteddiği aksar mı? Her şey, canlısı, cansız, dağı, denizi ile her varolan O'nun buyruklarına tam uymak zorundadır ve uyarlar. Yaratan, insana diğer canlılardan

farklı olarak akıl vermiştir. Akıl yönünden serbest bırakmıştır. Kendi tecrübe ve çabalarıyla doğru yolu bulsun istemiştir. Ama yine de yol gösterici bilgiler ve örnek olacak görevli elçiler göndermiştir. Ve insan bugün bir yere kadar gelmiş, aklını serbestçe kullanmayı ve geliştirmeyi öğrenmiştir. Şimdi bugünün şartlarına uygun yeni bilgiler, bilimsel yollardan yeniden geliyor. İnsan bu yeni bilgilerle aklını daha geliştirecek, gönlüne benimsettiği Doğru Yaşam Bilgileriyle daha doğru, daha insanca davranacak, iyi, doğru, çalışkan ve herkesi, her şeyi seven ve Yaratan'ı seven olacaktır. İnsanın sorumluluğu bu sebepten aklından dolayıdır. Aklını iyi kullanacak, iyi, hayırlı şeyleri düşünecek, nefsinin, bencilliğini yenecek ve düşmanlıklarından kurtulacaktır.

AYNI BEDENİN ORGANLARIYIZ

Tüm insanlar aynı *İnsanlık Bedeni*'nin organları ve hücreleridir. Bir beden hücresi ve organları birbirine yardımcı ve destek olmak zorundadır. Hepsinin görev bölümü içinde, beynin emrettiği görevleri en iyi şekilde yapmak zorundadırlar. Her hücre ve her organ görevlerini en iyi şekilde yaparak diğer hücrelere ve diğer organlara yardımcı ve destek olurlar. Böylece tüm beden de

sağlıklı ve sağlam olarak yaşamını sürdürür.

Böyle olmasa da sağ el, sol ele düşman olsa, sağ göz sol gözden başka şeyleri görse, mide kalbe düşman olsa, kalp de mideye ve karaciğere düşman olsa, hepsi de birbirinin zararına çalışsa, sağlıklı bir beden olabilir mi? Ve o beden dünya yaşamını yararlı olarak geçirebilir mi? İşte bugün insanların şuursuzca yaptıkları bu-

dur. Ve bundan dolayı insanlık bedeni hastadır, insanlar yalnızdır, güvensizdir, güvencesizdir. Onun için kavga, düşmanlık, huzursuzluk bitmemektedir.

Başkası diye, düşman diye hiç kimseyi görmeyeceğiz. Başkasına zarar vermenin kendimize zarar vermek olduğunu artık idrak edeceğiz. Bilgisizliğinden dolayı kötülük edenleri, kötü yolda gidenleri, düşmanlığı sürdürenleri de sevgimizle, iyilik-

Başkaları diye,
düşman diye
hiç kimseyi
görmeyeceğiz.
Başkasına
zarar vermenin
kendimize zarar
vermek olduğunu
artık idrak edeceğiz.

lerimizle, Doğru Yaşam Bilgileri'nin kendi hayatımızda örneklerini vererek doğru yola çekeceğiz. Bunun başka yolu yoktur. İyilik kötülüğü mutlaka yener, sevgi de düşmanlığı mutlaka siler.

Tek başına mutluluk sürekli olamaz. Sürekli mutluluk tüm insanların birlikte, kardeşçe mutluluğudur. Herkese aynı insanlık bedeninin organları olduğumuzu, birbirimize karşı sorumlu olduğumuzu idrak ettirince, bu sonuç kolayca elde edilecektir.

e s i n l e r

Aşk ateşinde yandık ki yandık
Zararımız çok açıkken, acep ne kazandık?!

* * *

Melek de olabilirdi ama insan
En güzel çiçekleri açar sanki Nisan

* * *

Ermiş çekerek hayatın binbir çilesini
Manâ'yı bulmuş, doldurmuş iyiliklerle filesini

* * *

Bakışı ışık saçan canlı mı canlı
Umut yeşeren yüzü bir bahar dalı

* * *

Söylese de anlaşılmaz cahilin meramı
Ne helâli bilir o, ne de haramı

* * *

Çoğu kişinin en büyük dileği nam ve şan
Söylensin ister hep falan oğlu filân

* * *

Yalnız kitapla da varılmaz Hak'ka
Sen önce şu gönlündekini bir akla

o l g a y g ö k s e l

Öykülerin Öğrettiği

Güngör Özyiğit, Psikolog

Galatasaray Lisesi Kapısı

Bir bilge öğrencisine üç metre karelik bir yeri yarım metre derinliğinde kazmasını söyler. Öğrenci, güneşin altında işe koyulur. Ter içinde kalır, yorulur. İş bitirdiğinde bu kere bilge öğretmeninden “şimdi de kazdığın çukuru doldur” buyruğunu alır. Yine güneşin altında çukuru doldurmak için didinir durur. Diğer yandan yaptığı işin boşluğu onuruna dokunur. Bilge “Yaptığın iş hakkında ne düşündün?” diye sorduğunda ise “Gereksizdi” diyerek o andaki ruh halini dışa vurur.

Bilge anlamsız gibi görünen şeylerin bile bir anlamı olduğunu belirtircesine “Çok doğru” der ve bu deneyimden alması gereken dersin altını çizer: *“İnsanın yaptığı işlerin çoğu da böyledir. Ne var ki, işin gereksizliği genellikle iş olup bittikten sonra, yani çok geç farkedilir. Öyleyse insan işin sonunu başından görebilmeyi öğrenmeli. Önce doğru bir amaç belirlemeli, sonra o doğrultuda bilinçle ilerlemeli”*

HAYAT SINAVI

Yaşamak bir anlamda sınanmak, denemelerden bir şeyler öğrenerek ve güçlenerek çıkmak demek.

Kralın biri, yakın çevresindekileri önemli bir görev için sınamak ister. Etrafında toplanan birçok akıllı ve güçlü adama, sarayın en büyük ve ağır kapısını göstererek, “bunu açabilen önemli bir göreve yükselecek” der. Böyle bir meydan okuyuşla karşılaşan yarışmacılardan kimileri kapıyı enine boyuna inceledikten sonra, açılmayacağı kanısına varırlar. Bazıları da sorunun çözülemeyecek kadar zor olduğu düşüncesinde birleşirler.

İçlerinden sadece biri, kapının yanına kadar giderek, onu baştan aşağı gözden geçirir, eliyle yoklar, açmanın çarelerini düşünür. Yalnızca düşünmekle kalmaz, eyleme de geçer. Ve kuvvetle yüklenerek kapıyı açar. Meğer kapı tam da kapalı değilmiş zaten. Açmak için deneme isteği ve yüreklilikle davranma cesareti yetiyormuş. Kral bunu başararak sınavı kazanan kişiyi kutlayarak şöyle der:

“Sadece gördüğün ve işittiğine kandan, kendi gücünü devreye soktuğun ve başarısızlıktan korkmadan denemeyi göze aldığın için saraydaki en önemli görev de senin olacak.”

İnsan özgür bir seçimde bulunarak, kendini riske edebilmeli. Öylece insan olmanın sorumluluğunu üstlenmeli.

BAKIŞ AÇISI

İnsan bakış açısına göre dünyayı görür ve aynı olaya farklı tepkilerde bulunur.

Sıcak bir yaz gecesi aile bireyleri evlerinin damında uyurlar. Anne, oğlu ile gelininin sarmaş dolaş uyuduklarını görünce rahatsız olur. Daha fazla dayanamayarak onları uyandırır ve sözüm ona onlara bir uyarıda bulunur. “Bu sıcakta nasıl böyle birbirinize sarılarak yatarsınız. Bu sağlıksız ve tehlikeli”

Damın diğer köşesinde ise kızı ve damadı birbirinden en az yarım metre uzaklıkta uyumaktadırlar. Anne onları da usulca uyandırarak şunu söyler: “Yavrularım, gecenin serinliğinde niye bu şekilde ayrı ayrı yatarsınız. Neden sarılarak birbirinizi ısıtmıyorsunuz?” Bunu duyan gelin, kaynananın da duyacağı bir şekilde dua eder gibi şöyle der: “Allahım, sen nelere

kadirsin! Bir damda iki iklim nasıl olur?”

Gerçek gönlümüzün dilediği ve gözün gördüğü değildir her zaman. Ancak gönül arınıp da göz saydam bakabildiğinde insan gerçeği görür ve dünyayı doğru okur.

GERÇEĞE GÖRE YAŞAMAK

Kimi insan evrensel ilkelere göre davranışlarını düzenler ve ilkeli bir insan olarak yaşamayı seçer. Kimileri de kendilerini “çevre ne der” e göre ayarlayarak, sosyal çevreye yaranmayı yeğler. Tarih sınavından yüzleri ak olarak çıkanlar birincilerdir.

Bir zamanlar, bilgeliğinin ülkesini güneş gibi aydınlattığı bir kral yaşamış. Bir gün veziri üzgün ve bezgin bir halde kralın huzuruna çıkarak dert yanar. “Yüce Sultanım” der “siz çok adil ve iyi bir sultansınız. Ülkenizde herkes huzur, güvenlik ve refah içinde. Ülkede yolculuk ederken, kulaklarımla duydum, herkes size şükrediyor. Ama bazı insanların da sizin hakkınızda çok kötü konuştuklarına tanık oldum. Utanmadan sizinle alay ediyorlar. Akıllıca aldığımız kararları eleştiriyorlar. Sizin gibi bir yöneticiye bunu nasıl yapabildiklerini anlamakta zorluk çekiyorum..”

Sultan hoşgörülü bir gülümsemeyle vezirinin sıkılan yüreğine şu bilgece sözlerle su serper: “Ülkemdeki insanlar için neler yaptığımı en yakınım olarak sen biliyorsun. Adil yönetimimden dolayı insanların çoğu beni seviyor. Gücüm ve yetkim dahilinde çok şeyi yapabilirim. Şehirlerimin dev kapılarını kapattırabilirim. Ama bir şeyi yapamam. İnsanların ağızlarını kapatamam. Aslında bu-

rada önemli olan, bazı insanların benimle ilgili kötü sözler söylemeleri değil, benim iyi şeyler yapmam.”

ÇADIRIN ALTIN ÇİVİLERİ

Gerçeği arayan, uzun bir iç yolculuğuna çıkmayı kendi ile yüzleşmeyi göze alır. Ve sonunda aradığını bularak muradına erer. Esenliğe ulaşmayı, kendinden ve her şeyden vazgeçmek olarak gören gerçek yolcusu bir derviş, günün birinde zengin bir prensle karşılaşmış. Prens dinlenmek üzere kurulan çadırı şehrin dışında kuruluymuş. Çadırın kumaşı atlastan, çivileri bile som altındanmış.

Sade hayat sürmenin erdemine inanan derviş, prene dünya varlıklarının geçiciliğini ve boşluğunu, altın çivilerin anlamsızlığını anlatır. Prens bu sözlerden çok etkilenir. Ve dervişe, birlikte, gerçeği bulmak için, bir yolculuğa çıkmayı önerir. Ve hemen ayağa kalkarak ilk adımını atar. Derviş şaşırır ve prensin arkasından bağırır. “Böyle bir yolculuğa çıkmada samimiyseniz, beni de bekleyin, gidip cübbemi alıp geleyim”

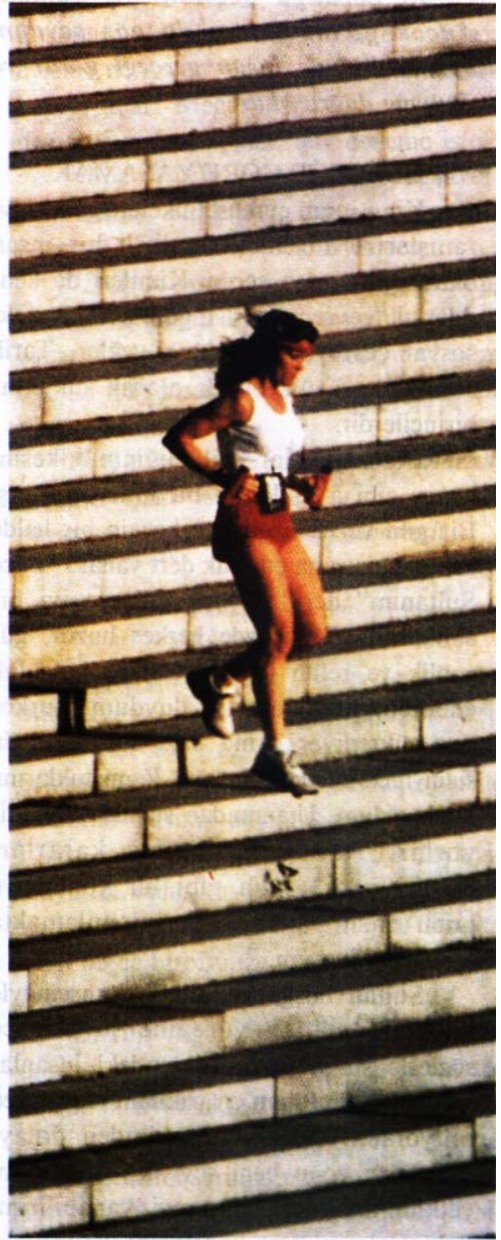
Prens tatlı bir tebessüm eşliğinde, dervişe ayna tutarcasına gerçeği dile getirir: “Ben servetimi, atlarımı, altınlarımı, çadırımı, uşaklarımı, sahip olduğum her şeyi, gerçek uğruna bir çırpıda geride bıraktım. Sen ise bir cübbenden vazgeçemiyorsun.” Derviş, böylesi bir gönül tokluğu karşısında, şaşkın bir halde sorar: “Prens, lütfen bana açıklayın. Nasıl bunca serveti bir anda gözden çıkarabiliyorsunuz?” Prens dervişe altından daha değerli bir hayat dersi vererek şöyle der: “Biz altın çadır çivilerini toprağa çaktık, kalbimize değil!”

Çakıl Taşları

Ann İnan

Her geçen gün düzenli yürüyüş ve egzersiz yapan insanların sayısında bir artış oluyor. Pırıl pırıl eşofmanlar içinde her kesimden her yaştan insanlar sahil yolunu dolduruyorlar. Uzaktan bakıldığında rengarenk çakıl taşları gibi sahilde ışıltıyorlar.

Sahil yolunda sürekli çalışan işçiler oluyor. Portakal renkli eşofmanları içinde

belli ki farklı bir faaliyetler. Onlar sahildeki bahçelerin tanzim işiyle uğraşıyorlar. Yaptıkları bu iş için para alıyorlar.

Geçenlerde onların kendilerinden farklı renkte eşofman giymiş, yürüyüş yapan insanlara bakışları dikkatimi çekti. Sanki “şunlara bak giyinmişler güzel güzel, çıkmışlar evlerinden, rahat rahat yürüyorlar” der gibiydiler. Görüntüde bireysel bir dünya vardı. Herkes kendi havasında birbirinden habersiz ama birbirinin enerjisinden güç alıyor gibiydi. Zamanı olmayıp da yürüyemeyenler ya da zamanı olsa bile yürüyüş yerine başka bir şeyi seçmek isteyenler de vardır. Ama yürüyüş yapanların yüzlerinde mutlu olduklarını, yürüdükçe kendilerine geldiklerini, daha aktif, dinç olduklarını gösteren emareler vardı.

İnsanlar aslında buna benzer sadece kendilerine dönük pek çok aktivite yapıyorlar. Ama bunların her birisi onlara farklı bir rahatlık, neşe ve mutluluk veriyor. Böylece bu neşeden onların en yakınlarındaki kişiler de nasiplerini alıyor. Aslında onlar çevrelerine dağıtacakları ve paylaşacakları malzemeyi biriktirmiş oluyorlar.

Bazı insanlar mutluluğun da bireysel olduğunu düşünürler. Yani mutluluk illâ ki paylaşmak ve vermek için değildir diyebilirler. İnsan en fazla nereye kadar

kendini soyutlayabilir acaba? Bedenimize baktığımızda organlarımızın sürekli bir alışveriş içinde olduğunu görüyoruz. Çünkü denge böyle kurulabiliyor. Dünya uzayda tek başına mı dolaşıyor? Hayır Güneşin çekiminde ve ona muhtaç. Böylece her şey birbirine muhtaç yaratılmış. İnce ince düşünülerek hesaplanmış ve yaratılmış düzen, birbirine muhtaç olarak dengede kalabiliyorsa, bizlerin de kendimizi soyutladığımız yerin bir sınırı olsa gerek.

Bazı durumlarda insan ailesiyle birlikte kendini soyutlayabilir. Sadece birbirlerinden alıp birbirlerine verebilirler. Aile içindeki mutluluklarını çevreleriyle paylaşmazlar. Böylelerine aile boyu benciller deniliyor. Her insanın her ailenin özelliği vardır. Özelliklerimiz şeffaf kabuklarımız gibi olmalıdır. İnsanın içindeki gerçek büyüklüğünü ortaya çıkarabilmesi sınırlarını daha fazla genişletmesine bağlı oluyor. Böylece farklı bir dünya görüşüne geçiyor ve çevresini daha farklı algılıyor.

Tüm bunları düşünürken yanibaşımında bir karganın sesini duydum. Sonsuzluğun içinden gelen bir sesteki onun sesi. Duyabileceğim şekilde O'nun sesi gibiydi.

Karganın sesinin betliği artık hiç umurumda değildi. Gözyaşlarımı pınarlarından koyuverdim gitti. Ses âlemi içinde olmak O'nun sesini duymak gibiydi...

Sadelikteki Güç

Özenç Kayseriliöđü

Onu dinlerken anlıyor ki insan, Yaratan dilerse,
en basit görünen bile, bir gerçek için dünyaya sesini duyurabilir
ve onun sesi büyük büyük adamların büyük büyük sözlerinden
daha çabuk yayılıp gönüllere girebilir.

Sonradan öğrendiğimize göre, ismi "Şerbet" miş; tatlı, hoş kokulu, ferahlık veren bir içecek adı. Adı da ne kadar iddiasız, mütevazı imiş meğer. Hayat suyu anlamına gelen bir isim veya evrenin, hattâ kâinatların derinliklerine kadar uzanan anlamları içeren bir isim de olabilirdi. Hayır, sadece Şerbet. Söylenişi de içimi gibi rahatlık veren bir içecek. Zaten o, hayattaki tek iddiaları Allah inancı olan, başlarına gelenlere çaresiz razı olarak, yalnızca canlı kalabildiklerine şükredenlerin çoğunlukta olduğu bir ülkenin insanı değil mi?

National Geographic Dergisinin kapakındaki, bir görenin bir daha unutamayacağı o yüz ve ille de o gözler, insan olmanın ötesinde bir şeyler ifade ediyor, güzel bir yüzün düşündürdüklerinin dışında başka şeyler düşündürüyordu. Kuşkusuz güzeldi yüzü ve gözleri. Ama insanı sarsan, bu güzellikten önce başka bir şeydi: o resimden bakan, ürkmüş, güzel bir kız çocuğu değil de, tuzağa düşürülerek yakalanmış ve bu yüzden, başına gelenleri karşısındakinin gözlelerinden okumaya çalışan bir yaratıktı sanki. O benzersiz gözlerde korku değil, korkutan, irkilten, delici bir ifade vardı.

Tek bir fotoğrafla bir "Afgan Kızı" olarak dünyaya lanse edilmişti, ama sonra merak edilir olmuştu: Kimdi bu kız, şimdi nerede ve ne yapıyordu? Hayatta mıydı? Dergi ve onun resmini çeken fotoğrafçı başladılar aramaya. Televizyonları için yaptıkları, arama öyküsünü anlatan programdan öğre-

niyoruz ki, ellerinde bu fotoğraf, Afganistan'da Afgan Kızı'nın izini sürüyorlar. Tahmin ettikleri kadının önce kocasından izin alarak araştırıyorlar. Nedense "Hayır ben o değilim, sizleri de tanımıyorum" demeyen bir kadınla vakit harcıyorlar. Kadının koyu elâ gözleri bile onları vazgeçiremiyor; çünkü zamanla göz renginin değişebileceği ihtimalini bile göz önünde tutuyorlar. En son olarak, ilk resimdeki gözlerle, yani Afgan Kızı'nın gözleri ile, yeni buldukları kişinin gözlerini genetik yapısının aynı olup olmadığını anlamak için bilgisayarda tarıyorlar ve anlıyorlar ki, bu gözler onun gözleri değil. Tam ümitlerini kesip dönecekleri sırada birisi söylüyor ben bu kıızı tanıyorum, diye. Aynı süreçten geçen çabalar ve araştırmalar sonucu Afgan Kızı'nı bulduklarını anlıyorlar, 30 yaşında, çoluk çocuğa karışmış, kilo almış ve yıpranmış Şerbet'i bütün dünyaya tanıtıyorlar.

Tek bir fotoğrafla, ne kadar meşhur olduğunu bilmeden, insanların belleklerinde nasıl bir yer ettiğini bilmeden yaşamış olmak düşündürücü. Bir başka ilginç yan da herkesin içinden aranılıp bulunmak. Çağdaş bir Külkedisi masalı gibi bir öyküyle hakkın yerini bulması olayın merkezindeki en can alıcı nokta. Külkedisinin aranılan kişinin kendisi olduğunu ispatlaması için elinde tek kanıt kristalden yapılmış, ne kadar zorlasalar da, başka hiçbir kadının ve genç kızın ayağına uymayan ayakkabısıydı. Üstelik kanıtı kesinleştirmek için

ayakkabısının diğer tekini kendisi çıkarıp gösterince kimsenin artık bir şey söyleyecek hali kalmamıştı.

Şerbet fotoğraf çekildiği anı hatırladı. "Başıma hemen ateşten yer yer yanımış örtüyü almıştım" dedi. Sonra fotoğrafçısı ile karşılaştığında onu hemen tanıdı; yerine geçmek isteyen başkaları olsa bile, bu sefer bilimin yardımı ve şahitliği ile gözleri sayesinde kendini kanıtladı. Eski fotoğrafındaki gözlerinde vahşiliğe varan delici bakış, şimdi ürkek bir yumuşaklığa, utangaç bir ifadeye bürünmüş gibi görünse de, onu rahatlatıp, kocasının da izniyle yüzünü burkadan çıkarıp resmini çektiklerinde görüyoruz ki, hüzünlü olmaya çalışmadan hüzünlü, derin, çekici ve yalansız bir bakış var şimdiki Afgan Kızı'nın hâlâ çok güzel, yemyeşil gözlerinde.

Bir mesajın var mı diye soruyorlar ona: Ülkesi için yardım, yeniden imar, çocuklar için okuma imkânı istiyor. "Ben okuldan ayrılmak zorunda kaldım, çocuklarımın okumasını istiyorum" diyor. Onu dinlerken anlıyor ki insan, Yaratan dilerse, en basit görünen bile, bir gerçek için dünyaya sesini duyurabilir ve onun sesi büyük büyük adamların büyük büyük sözlerinden daha çabuk yayılıp gönüllere girebilir.

Afgan Kızı Şerbet, kimliği bilinmeyen, unutulmaz tek bir resimdi belleklerde. Şimdi kim olduğu bilindiği için gönüllere girme yolu da açıldı artık. Bir tek kişi, bir kadın olmasına rağmen ülkesi için başkalarının yapamadığını yalnız başına yapabilir.

Eğer bizim olan değerlerimiz, gerçekten bize aitse, bizim olmayan özellikleri, bazı özendiğimiz insanları taklit ederek bizimmiş gibi göstermiyorsak, bunları başkalarına sunmak üzere hazır hissettiğimizde kendimizi, ne kadar basit olduğumuzu zannederek zannedelim, aslında büyük bir hazineye sahip olduğumuzu bilmeliyiz. Sadelikte ve basitlikte büyük bir önem, sağlam bir kökü olan iddiasızlıkta esaslı bir çekici güç vardır. Bunlara yalansızlığı, dürüstlüğü, çalışmayı, zamanı, zemini göz önünde bulundurarak oluşturulan, zekâ ve yoğun düşünce sonucu geliştirilmiş stratejiyi eklersek, yaratmaya çalıştığımız her iyi hareket mutlaka sonuca varacaktır. Bundan hiç şüphemiz duymamamız gerektiği gerçeğini "Afgan Kızı" gibi örnekler bir daha hatırlattığı için önemlidir. Dünyada "işine gerçek elle, gönülle, açık gözle, temiz düşünceyle sarılabilen bir kaç kişi bile olsa, başka insanlar için, onların dertlerinin durulması, hayrın bir uçtan duyulup yayılması için" yeterli olabilir onların bu çabaları.

Böyle kişilerin dünyadaki varlığı, bizleri, biz bilmesek de idare edenler tarafından titizlikle korunur. İnsanların isimleriyle dünyadaki işlevleri arasında bir ilişki kurulabilirse eğer, Afgan Kızı'na Şerbet ismi çok yaraşmış diyebiliriz. Çelimsiz, ufak tefek kocasının ismi de "Rahmet"miş. Allah Şerbet'e Rahmet'i eş olarak nasip etmişse, aynı isim-işlev izleğinden yola çıkarak, onu emin ellere, dünyada koruyucu bir gönüle teslim etmiş diyebilir miyiz?

küçük alıntılar.....

“İktidar sahiplerinin kesin hedefleri -ki hepimiz bir parça iktidar sahibiyizdir- toplumsal işbirliğini herhangi bir grupta, başka bir gruba karşı değil, bütün insan ırkı içinde desteklemek olmalıdır. Şimdilik bu amacın önüne çıkan belli başlı engel, dostça olmayan duyguların ve üstünlük isteğinin varlığıdır. Bu gibi duygular ya dolaysız olarak din ve maneviyat yoluyla ya da dolaylı olarak, halihazırda bu duyguları kamçılayan koşulları -özellikle devletler arasındaki iktidar rekâbeti ile büyük endrüstriye ulaşmış uluslar arasındaki buna bağlı servet rekâbetini- kaldırmak yoluyla azaltılabilir.

Her iki yöntem de zorunludur: Bu iki yöntem birbirinin alternatifi değil, birbirini tamamlayan iki öğedir.”

BERTRAND RUSSEL (İktidar)

“Kültürümüzde yaygın olan açgözlülük mantalitesini değerlendiren toplumlarımızın yönetici güçleri, insanları motive etmenin tek yolunun mükâfatlardan, yani maddesel çıkarlardan geçtiğini ve dayanışma ile fedakârlığa hazır oluş gibi duygusal çıkarların pek bir yankı yapmayacağını düşünüyorlar. Bu nedenle böyle çağrılara savaş zamanları dışında pek rastlanmıyor. Böylelikle de insanlar, daha olumlu sonuçlara varabilecekleri olanakların şansını yitirmiş oluyorlar.

İnsanları etkilemek için tek (ya da en iyi) çarenin, onlara rüşvet vermek olmadığını anlayabilmek, temelden değişmiş bir sosyo-ekonomik yapıya ve yine tümünden yenilemiş bir insan anlayışına dayanıyor.”

ERICH FROMM (Sahip Olmak ya da Olmak)

.....büyük düşünceler

Kendime Mektuplar

ünlerini oya gibi işleyen dosta merhaba.

Günün hayrını, hayrın bereketini bilen dosta merhaba...

S Değerli dostum hani son yazdığın satırların arasında fazlasıyla ciddi biri olup çıktığını yazıyorsun. Bunun kendine ve çevrendekilere karşı aşırı sorumluluk duygusundan kaynaklandığını belirtiyorsun. Biliyor musun senin en sevdiğim yönlerinden biri de harika bir mizah duygunun olmasıdır. Asla kimseyle alay etmeden olayların içindeki mizah unsurlarını yakalarsın. Lütfen bunu kaybetme. Ciddiyet insanın en sade giysisidir. Bence kâinata ve yaratılmış düzene olan saygısının da bir ifadesidir. Ama yüzümüzün çizgilerinde de her zaman bahar olmalı. Aslına bakarsan senin düşüğün bu ikileme ben de zaman zaman düşmüşümdür. Benim de

her zaman kendime sorduğum sorulardan birisidir bu. Acaba insan bizim için yaratılmış olan bu düzenin tam farkına varsa ciddiyetinden yerinde dona mı kalır? İnsanın akli gelişikçe ilâhi düzenin işleyişinin daha fazla farkına varması onu daha ciddi biri haline mi getiriyor? Tekâmül seviyesi çok üstün varlıkların mizahi duyguları olur mu? Gibi absürd sorular bile gelmiştir aklıma.

Çünkü insanın bilgisi artıkça sorumlulukları da artıyor. Sorumlulukların farkına varmak onları eyleme koymak gerektiğini hatırlatıyor insana. Eylem insanları da gözlemlediğim kadarıyla her zaman ciddi insanlar oluyorlar.

Bence sorumluluk duygumuzu geçmişten getirdiğimiz suçluluk duygularından arındırmak ondan sonra da Yaratana olan şükürümüzü, gönlümüzdeki hoşgörüyü, sevginin inceliğinde yoğurarak tatlı bir hamur haline getirmemiz gerekiyor. Belki o zaman karşımıza çıkan olayları başından sonuna bildiğimiz bir film gibi ciddiyetle seyretmekten kurtulur, bir çocuğun saf ve şaşkın bakışlarının ardındaki pırıltıyla, olgun bir insanın idrakini birleştirerek değerlendirebiliriz.

İyiliğin güneş gibi yakıcı olduğu gerçeğinden söz etmişsin. Bayıldım bu söze. Yerini, dozunu gayet iyi ayarlamak gerekir demişsin. Bunda da hemfikirim ama insan sürekli ayar yapayım derken işin aslını gözden de kaçırabilir. Ayrıca bu işin de öyle kolay bir iş olmadığını yakın çevremle olan ilişkilerimden de biliyorum. Gönlümüzdeki sevgiyi gözümüzden yaş gelircesine arttırmadığımız sürece karşımızdakinin gerçek ihtiyacını gerçekten bilmek zorlaşıyor. Bir yandan kendi gönlümüzdeki eksikleri giderip kapasitemizi arttırıyoruz diğer yandan karşımızdakinin ihtiyaçlarını gerçek gözle görmeye çabalyoruz. Yani hem tekâmülümüze hem de karşımızdakinin tekâmülüne katkıda bulunmuş oluyoruz.

Geçenlerde çok sevdiğim bir arkadaşımın ablası vefat etti. Uzun süredir hastanede tedavi görüyordu. Arkadaşım ablası için çok didindi uğraştı. Elinden geleni yaptı ama vadesi dolmuştu bir kere. Gerçekten çok üzüldüm. Ölüm olayı her gün binlercesi olan hatta bazı yerlerde binlercesi tek bir yerde olan, görüntüde sayısının çokluğu nedeniyle sıradan ama özeldir sıradışı bir olay tıpkı doğum gibi. Evli çiftlere “ne zaman çocuk yapacaksınız?” diye sorarlar. Biliyor musun en sevmediğim soru budur. Çünkü sorulan soru da verilen cevap da çok özel ve olağanüstü bir olay sıradanın da ötesinde mekanikleştirir. Doğumların da ölümlerin de ardında ince ince düşünülmüş, bizler için tasarlanmış planların olduğunu bilmek beni her zaman çok duygulandırır. Bu nedenle en yakın çevremdekilere başka gözle bakmaya çalışırım. Onların aslında birer hediye olduğunu düşünürüm. Arkadaşımın ablası vefat edince yeniden bu duygularla doldum inan. Onların küçücük halleri ben tanımasam bile gözümün önünde canlandı. Birbirlerinden alıp verdikleri, birbirleriyle yoğruldukları aynı çatı altında geçen o çocukluk yılları, birbirlerinin gözlerinden, ellerinden, dillerinden alıp verdikleri gözyaşlarının oldu bir an. Yeni yolunun hayırlı olmasını, suçlarının affolunmasını ve ona yeni imkânlar bahşedilmesini diledim.

Düzende bu kadar incelikler varken tekâmül basamaklarını yeni çıkmaya başlayan cahil insanların kolayca can almaları senin de söylediğin gibi tarifi imkânsız bir acı yaratıyor.

Varlığına şükrettiğin dostum, lütfen yazmaya devam et.

Özde bir kardeşin...

Meldu Bayraktar

SILVER BIRCH ÖĞRETİLERİ

Çeviren: Acar Doğangün

SILVER BIRCH KİMDİR?

Eski sayılarda Silver Birch Öğretileri'nden bazı bölümler okumuş ve ondan çok şeyler öğrenmiştik. Ya Silver Birch'ün kendisi? O kimdir?

Nereden gelmiştir ve dünya misyonundaki yeri ve anlamı nedir? Daha önce yapılan çevirilerde bu konu üzerinde pek durulmamış. Oysa verdiği bilgiler dikkatle incelenirse, misyonunun son derece önemli olduğu fark edilecektir. O aslında spiritüel bilgilerle

Yeni Çağ'ı başlatacak Doğru Yaşam Bilgileri arasında bir köprü ve Doğru Yaşam Bilgileri'nin girişidir. Aynı bir zamanlar yeni bir çağ açan Hz. İsa ile, eski peygamberler arasında o yeni çağın gelişini müjdeleyen Hz. Yahya'nın misyonu gibi...

EBEDİ GERÇEK

Öğrettiğimiz yalın gerçekler, aslında ebedi olan gerçeklerdir. Ruhun bu gerçekleri, insana kendisini nasıl kurtaracağını öğreterek, dünyanızı kurtarmak dileğini taşır.

Biz her zaman birey ile, birim ile başlarız ki, milyonlarla çarpıldığında, yaşadığınız dünya çıkar ortaya. Teker teker aydınlatmak çok yavaş ve çetin bir süreçtir, ne var ki başka türlü olamaz. Kitle halinde döndürmek her zaman başarısız olur. Hipnotik büyü bozulduğunda ve duygular normale döndüğünde, her şey unutulur gider. Ve gerçekten, kendilerine yapılan bu yükseltici çağrışı duyanlar bazen biraz utanç duyarlar.

Ve biz böyle, bütün muhalefet, düşmanlık ve husumete rağmen, ışığın teker teker gelmesi ve gerçeğin kucaklanması için iş yapmaya devam ediyoruz, işin sonunda hüküm sürecek olan yalın gerçekleri tekrarlayarak ve minik su damlalarının nihayet taşı aşındıracağını iyi bilerek... O, içinde saklı olan anlamın bütünüyle anlaşıldığı ve takdir edildiği yerde, bir daha asla geriye bakmayacak, onu çoktandır tutan bağlara "elveda" demekten pişmanlık duymayacak bir ruh bulacaktır mutlak. İşte siz karanlıktan ışığa çıkanlarsınız.

Çocukluğunuzda, size hazmetme kapasitesine göre öğretirler. Alfabe ile başlarsınız ve aklınız geliştikçe, okumayı ve cümle kurmayı öğrenirsiniz. Bu şekilde yavaş yavaş basılı sözcüklerdeki bilgiye

erişirsiniz. Aldığınız bilgi miktarı, bütünüyle ve tümüyle, sizin onu anlama kapasitenize bağlıdır. Derece derece yükselen sınırsız bir bilgelik kapasitesi vardır, ne var ki zihinsel ve ruhsal olarak alabilecek kadar donandığınızda onu elde edebilirsiniz ancak.

Ama gerçeği hiçbir bilgi değiştirmez. Bir öğretinin gerçeğini değiştirecek hiçbir bilgelik yoktur, hiçbir şekilde. Gerçek geçmişte de gerçektir, bugün de gerçektir, yarın da gerçek olacaktır. Gerçek ebedi ve ezelidir. Bilgelige ekleyebilirsiniz, bilgiye ekleyebilirsiniz, ama yeni gerçek getiremezsiniz. Dünyanızda var oluş amacınız için gerekli bütün gerçekler, incelik, hizmet, sevgi gibi temel gerçekler her zaman vardır. O, daha iyi bir dünya için ne yapacağını bilir.

Büyümeniz, gelişmeniz, açılmanız, tekâmülünüz için tüm gerekenler bütün nesiller boyu bildirilmiştir size. Eğer insan kendisine açıklanan gerçeği izlemiş olsaydı, şimdi burada, yaşadığınız dünyada, bugüne dek ortaya çıkardığı kutsallığın çok daha fazlasını ortaya çıkarırdı içinde.

Bütün büyük öğretmenler, dünyaya parlaklıklarını eklemiş ruhun araçları, temelde benzer gerçekleri öğrettiler size. Onların her biri, insana ruhsal kimliğini açığa vurmak, her insanın sahip olduğu ebedi niteliklere dikkati çekmek için geldi. Onların her biri, sonsuz ruhtan, ilâhi kıvılcımdan, bütün insanların hayatındaki Büyük ruh'un parçasından söz etti.

Onların her biri, kabul edip izlen- diklerinde, ruha daha büyük ifade ka- zandıracak ilkeleri öğretti. Onların her biri, manevi ideallere göre yaşamanın, insanın peşinde dolaşan tüm kötü hayaletleri, tüm korkuyu, sefaleti ve gereksiz yere pek uzun bir süredir başına dert olan tüm acıları dünyanızdan nasıl kovacağını açık bir şekilde ortaya koydu.

“Komşunuzu kendiniz gibi seviniz, ihtiyacı olana hizmet ediniz, yorgun ve susamışa yardım ediniz, hastaya şifa veriniz, yasta olanı teselli ediniz, dertli olanı ziyaret ediniz...” Bunlar size uzun bir süre önce öğretilmiş olan gerçeklerdir. İnsan onları uygulayabilseydi, bütün dünyayı değiştirebilir ve bütün müthiş korkularıyla yine kendisine dönecek olan savaşları ortadan kaldıracaktı.

Bakışımızın ne olduğunu açıklaya- yım size. Büyümesi ve manevi donanımı için gerekli olan her şey insanın eline verilmiştir. Birçok kutsal kitap vardır, birçok öğretmen gelmiştir, esine açık, iç yaşamdan bakışlar yakalayan pek çok erkek ve kadın vardır ve bunların her biri gördüklerini kendine göre yorumlayıp anlatmıştır. Ama, ne yazık ki, yaşamın daha yüksek katlarından açığa vurulan yalın gerçek örtülmüştür.

İnsan yalın gerçek üzerine dok- trinlerin, dogmaların, mezheplerin, ayin ve törenlerin büyük yapılarını kurmuştur. Yalın ruhsal gerçeğin temelleri üzerine, esas tümüyle unutulana kadar tam bir teolojik tahkimat oturtulmuştur. İşte bundan, biz her zaman ruhun mesajını

tüm bozulmamış güzelliği, tüm yalın özelliği, tüm süssüz parlaklığı ile verecek aletler aramaktayız.

İnsanların aklının biçimlendirdiği inanç sistemleri ilgilendirmiyor bizi; sizin dünya yaşamınızdaki yanlışlarınızın bulunmadığı ruh dünyasından verildiği biçimiyle, ruhun gerçekleri ilgilendiriyor bizi. Dünyamıza gelen pek çok insan enkazı, pek çok sahipsiz insan gördüğümüzden, önlerindeki yaşama hiçbir şekilde hazır olmayan, cahil, yanlış kanılı, ön yargılı binlercesinin geçişini gördüğümüzden, onu bir gün kendi realitesi ola- cak yaşama hazırlayacak olan yalın ger- çeği, dünyada iken bilmesinin çok daha iyi olacağına karar verdik.

Ve işte bu yüzden, bütün bu sistem ve kuruluşlara, yolu kesen tüm inançlara, gereksiz olarak yaratılmış tüm engellere, akli bulandıran ve karıştıran tüm bâtil inançlara sürekli savaş ilan ettik ki, Büyük Ruh'un tüm çocuklarının elle- rinde, hayatlarını Büyük Ruh'un dilediği gibi yaşamalarını sağlayacak ebedi ger- çekler bulunsun.

Başkalarının söylediklerine aldır- mayın, bütün suçlamaları ve ithamları unutun. İşte bunlar ruhun ebediyen kalacak olan yalın gerçekleridir. Aklın çektiği her sınamanın cevabıdır. Zekânızı aşagılamaz. Onlar çok yalındır, öylesine yalındır ki, sıradan bir kişi bile onları kavrayıp anlayabilir. Bunlar, bütün kiliseler tümüyle kapandıktan çok sonra hüküm sürecektir olan gerçeklerdir, ebedi, doğal yasalar üzerine kurulmuş olan

ruhun yalın ebedi gerçekleridir.

Biz papa, kardinal, rahip, papaz, kilise, mabet, sinagog istemiyoruz. Biz teoloji sistemi kurmuyoruz. Biz yalın gerçekleri telâffuz ediyoruz ve bu gerçeklerin her tür topluma nüfuz etmesinin sürdürülmesinde kararlıyız ki, tüm insanlar aracılar sağlandığında- beden, akıl ve ruhça özgür olabilsinler ve bir daha asla köleliğin esaretinde yaşamasınlar. Cehaletin karanlığı ortadan kaldırılacak ve onun yerine ışık, gerçeğin parlak ışığı hüküm sürecektir.

Size ebedi, şaşmaz ilkeleri anlatmak için daha neler söyleyebilirim ki? Madde dünyasında başka her şey anlaşıldığında, keşfedilip açıklandığında, hiçbir insanın tümüyle keşfedip açıklayamayacağı Büyük Ruh'un doğal yasaları kalacaktır hâlâ. Onlar kavramada ve uygulamada sınırsızdır. Ama siz, hepiniz, karar vermeniz gereken günlük olaylarla karşılaştığınızda, ruhsal varlıklar olduğunuzu hatırlamalısınız. Sizin için önemli olanın -onun da ayrı bir yeri olsa da- size maddesel olarak ne olduğu değil, kişiliğinize, ebedi doğanıza manevi olarak ne olduğunu bilmenizdir.

Maddeye ait her şey kaybolup gidecek ve dünyanın yaratıldığı toz zerresinde yok olacaktır. Hırslar, arzular, servet hırsı... tümü değersizdir, ama siz her zaman ruhsal varlıklar olarak kalacaksınız ve zenginliğiniz, kendi kişiliğinizde sakladığınız zenginlik olacaktır sadece, ne fazla ne de eksik... Tüm dünya yaşamınızda öğrendiğiniz ders bu olacaktır. Eğer

bunu öğrenirseniz, bilgesiniz demektir, çünkü o zaman kendinizi bulmuşsunuzdur ve kendini bulan Büyük Ruh'u bulur.

Dünyanızda çılgın gibi, düş kırıklığı içinde, ne yana döneceğini bilemeyen, boş vakti olmadığından aceleyle bir oraya, bir buraya koşuşan pek çok insan görüyorum, yapmaları gereken o kadar çok "önemli" işleri var ki! Ne var ki, bu arada her şeyden daha önemli olanı ihmal ediyor ve atlıyorlar ne yazık ki! Aslında tüm öğretimizin verdiği ders bu değil midir? Büyük Ruh'un çocukları olarak, yaşamdan hakkınız olan tadı almanız ve hoşnutluk duymanız. Benim dünyamdan sizin dünyanıza gelen tüm varlıkların geliş nedeni bu değil midir?

İşte bu din, ya da kilise, mezhep ya da doktrin denen şeylerden; insanları bölen şeylerden; savaşa, kargaşaya ve karmaşaya yol açan şeylerden çok daha önemlidir. İşte bu insanın kendi kişiliği hakkındaki yalın gerçektir. Ama bu çoğunlukça değil, azınlıkça bilinmektedir.

Kuşlar

Yaz ortası, bir iş gezisi için Washington'a uçuyordum. Denver'daki aktarmaya kadar her şey çok yolunda gitmişti.

Eşyalarımı üst raftan toplarken, adımın anons edildiğini duydum. Hemen Müşteri Servisi Temsilcisi ile görüşmem gerektiğini bildiriyorlardı. Uçak çıkış kapısında da bir bey, her erkek yolcuya tek tek Bay Glenn olup olmadığını soruyordu. O an kötü bir şeylerin olduğunu hissettim. Uçaktan ayrılırken ciddi yüzlü bir genç adam bana doğru yürüdü ve "Bay Glenn, evinizde acil bir durum yaşanmış. Ne olduğunu bilmiyorum, ama hastaneyi aramanız için sizi telefona götüreceğim" dedi.

Kalbim çarpmaya başladı, ne var ki sakin olmaya çalışıyordum. Robot gibi genç adamı izledim, uzak bir telefonda bana vermiş olduğu Mission Hastanesi'nin telefonunu çevirdim. Karşıma Yoğun Bakım Ünitesi çıktı ve telefonda üç yaşındaki oğlum otomatik garaj kapısının altına sıkıştığını ve eşimin onu acilen hastaneye getirmiş olduğunu öğrendim.

İlk yardımı, bir doktor olan komşumuz yapmıştı ve Brian hastaneye götürülürken tedaviyi sürdürmüşlerdi. Benim aradığım sırada, oğlum hâlâ yaşıyordu, doktorlar da yaşayacağını sanıyorlardı.

Tıbbi personelle konuştuktan sonra, eşimle görüştüm. Sesi üzgün çıkıyordu, ne var ki rahatlığı kalbime biraz su serpmiştii...

Olaydan ebediyetler kadar süren bir sekiz saat kadar sonra, hastaneye ulaşabildim... Yoğun bakım ünitesine girdiğimde, küçük oğlum büyük bir yatakta, her yanında tüp ve monitörlerle görmeye yine de kendimi hazırlamıştım doğrusu...

Solunum aygıtına bağlanmıştı. Bana güvence veren bir gülücükle bakan eşime çevirdim gözlerimi. Her şey korkunç bir rüya gibiydi. Doktorlar bana ayrıntıları anlatmışlar ve tahminlerini söylemişlerdi: Brian yaşayacaktı, ilk testler kalbinin durumunun iyi olduğunu göstermişti. Bu bile bir mucize idi aslında, ne var ki beynin ne ölçüde hasarlı olduğunu zaman gösterecekti.

O gece ve ertesi sabahı komada geçirdi... Sonunda öğleden sonra saat iki sularında bilinci açılmaya başladı, gözlerini açtı ve konuştu. Sonra küçük kollarını uzatarak: "Babacığım sarıl bana" dedi.

Ertesi gün, kazayı sanki hiç geçirmemiş kadar canlıydı ve mucizevi iyileşme bütün hastaneye yayıldı. Dünyalar benim ve eşimin olmuştü! Brian'ı eve götürürken, ölüme çok yakinken geliveren Yaratan'ın yardım ve sevgisine şükreliyorduk...

Bunu izleyen günlerde evimizde çok farklı bir ruh hali yaşandı. İki büyük çocuğumuz küçük kardeşlerine çok daha yakındılar eskisinden. Üç çocuğum ve eşim kendimizi birbirine çok daha yakın hissediyorduk, sanki tek bir beden gibi olmuştuk.

Yaşam ne kadar güzelleşmişti! Dünyaya çok daha geniş bir açıdan bakıyorduk, dengeyi korumak ve sürdürmek öylesine kolaylaşmıştı ki! Gerçekten çok büyük bir minnet içindeydik.

Kazadan yaklaşık bir ay kadar geçmişti... Bir gün Brian öğle uykusundan uyanmış ve annesine oturmasını söylemişti, anlatacağı bazı şeyler vardı... Onunla birlikte yatağın kenarına oturunca Brian ilginç öyküsünü anlatmaya başlamıştı.

“Garaj kapısının altına sıkıştığım günü hatırlıyor musun? Çok ağırdı ve canımı çok yakıyordu. Sana seslendim, ama sen beni duymadın. O zaman ağlamaya başladım. İşte kuşlar o zaman geldiler.”

“Kuşlar mı?”

“Evet kuşlar. Nefes gibi sesler çıkıyor, garajın içinde uçuyorlar ve bir yandan da benimle ilgileniyorlardı.”

“Öyle mi?”

“Evet. Kuşlardan biri gitti ve seni getirdi.”

“Nasıl kuşlardı bunlar?”

“Çok güzeldiler, beyazlar içindeydiler. Bazıları da yeşil ve beyazdı.”

“Peki, sana bir şey söylediler mi?”

“Evet. Bana çocuğun iyi olacağını söylediler.”

“Çocuğun mu?” Eşimin aklı karışmıştı.

“Garaj kapısının altında kalan çocuğun. Sonra sen geldin, garaj kapısını kaldırdın ve çocuğa koştun. Ve çocuğa: ‘Burada kal, bizi bırakma! dedin.’”

Eşim iyice şaşırılmıştı, çünkü çocuğun yanına diz çöküp ezilmiş göğsünü gördüğünde: “Brian bizi bırakma, lütfen bizimle kal!” diye fısıldamıştı gerçekten.

“Sonra ne oldu peki?”

“Bir yolculuğa çıktık. Çok çok uzaklara...”

Eşim, yaşadığı heyecan üzerine, onu sakinleştirmeye çalışmıştı. Bu arada Brian onun için çok

önemli bir şeyi söyleme mücadelesindeydi, gerekli sözcükleri bulmakta çok zorlanıyordu.

“Yukarı doğru hızla uçtuk... Çok güzeldi anne!.. Orada çok, ama çok kuş vardı... Sonra da kuşlar bana geri döneceğimizi söylediler. Beni eve getirdiler. Evimizin önünde bir itfaiye arabası ve ambulans bekliyordu. Çocuğu bir yatak üzerinde ambulansa taşıdılar. Kuşlar ambulans ile gideceğimi, ama yanımda olacaklarını söylüyorlardı.”

Sonra parlak ışık gelmişti. Işık o kadar parlak ve sıcaktı ki, onu o kadar çok sevmişti ki! Parlak ışık ona sarılmış ve “Seni çok seviyoruz, ama geri dönmen gerekiyor. Daha yapacağın çok şey var” demişti. Sonra onu öpmüş ve vedalaşmıştı.

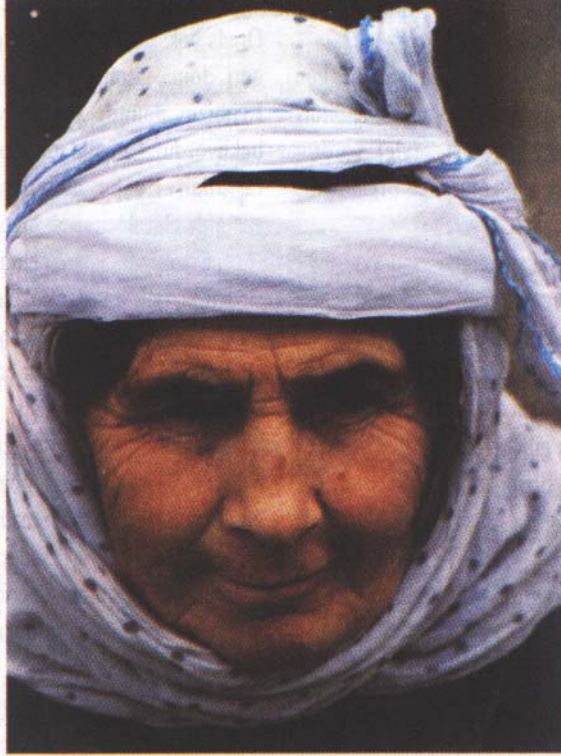
“Aslında kuşlar her zaman bizimle beraberler, ne var ki biz kendi gözlerimizle bakıp kendi kulaklarımızla duyduğumuzdan, onları görmüyoruz ve duymuyoruz. Onları sadece buramızla görebiliriz (derken elini kalbinin üzerine koymuştu). Onlar bizi çok sevdiklerinden, yardımcı olmak için bize doğruyu fısıldıyorlar her zaman”

Brian daha sonra bu öyküyü, değişik ayrıntılarla tekrar tekrar anlattı bize. Ne var ki öykünün özü hep aynıydı. İşte o günden beri aynı insanlar değiliz, aynı kalmamak için de her zaman dua ediyoruz Yaratan’a.

Mesele İnsan Olmakta

Nadide Kılıç

Kadın Adem'in kaburgasından(!) dünyaya düştü düşeli, Tanrı'nın varediş sebebine inatla haksızlıkların oluşturduğu kalın bir duvarla örülü yapay bir Evren'in içine hapsedildi... Analık'la Tanrı'nın bile saygısına mazhar olmuş bir varlık olarak, kendi gibi olan, kendisine yarenlik edecek olan erkek tarafından, itilip kakılmasının önüne geçemedi. Anlaşılamanın kadersizliği içinde, dikenli ve zararlı bir takım yöntemleri usûl bildi.

Oysa tarih'in yaprakları hep İlk'i

yapan, ilk adımı gerçekleştiren, hizmetin ve güzelliğın adını belgeleyen nice kadınları gizledi.

Jeanne Dar'c, Florance Nightingale, Hellen Keller, Marie Curie...

Düşünüyorum, onlar yaptıkları en iyiyi yaparken kadın olduklarını önemsemiş miydiler. Geçmişte başlayan 8 Mart kadın hareketinin bugüne sokaklara düşen kadınlar ve onları copleyan erkekler hangi niyetin hismine uğruyorlar... bir çarpıklık var ama ne?!

Yanlış hatırlamıyorsam, geçmiş yıllarda Ali Kırca'nın yönettiği Siyaset Meydanı programında düşüncelerim çapalanmış topraklar gibi altüst olmuş, bütün küflenmiş paslanmış yargılarım bilincimin karşısında sırtarak durmuşlardı. Kırca, kadın hakları konulu bir açık oturum yönetiyordu. Kadınların çoğunluğu oluşturduğu hazirun içinde iki kişi vardı. Duruş oturuları, suskun kalışları, bakışlarındaki çekingenlikle diğer hanımlardan apayrı bir görünümdeydiler... Başları yemeniliydi, ikisinin üstünde de sıcak renklerde seçilmiş el örgüsü hırkalar vardı. Diğerlerinin aksine etek, pantolon yerine allı güllü çakşır (şalvar) giyinmişlerdi. Biri boynuna beşi biryerde takmıştı. Stüdyonun ışıkları, altını daha parlaklaştırdığından mı nedir gözlerimi ondan alamıyordum. Sadece biri değil, saat ve nişan yüzüklerinin haricinde, ince zincire takılmış küçük kolyelerini en kıymetli ziynetleri gibi sergileyen minimalist ruhlu, şehirli eğitilmiş hazirunun dikkatlerini de esir almıştı... Programın yarısının sonuna kadar söz alan herkesi sessizce dinlediler... Sanki programa kontenjanı doldurmak için çağrılmışlardı.

Taa doğduğum kentten onları tanırdım. Kasabanın köylü pazarının kurulduğu pazartesi günü kamyonların, traktörlerin karasörlerine kadınlı erkekli binerek (ata biner gibi rahatlıkta) Vezirköprü'ye akın ederlerdi. Erkekleri kot pantolon, lastik ayakkabı giyer, başlarında tıpkı Fransız Köylüleri gibi yarım terekli, beşgen köşeli kumaş şapkalar takarlardı. Kadınları ise, sanki

gövdelerinin üstünde diğer insanlardan iki katı ağırlıkta bir baş taşıyorlarmış hissini veren çok kalın kumaşlardan yapılmış kalın örtülerle yaşmak alırlardı. Oysa üstlerinde üç kat bu kalın, kumaş renk renk ipliklerle işlenmişti. Kenarları püsküller ve oyalarla süslenmişti. Onların da dallı güllü çakşır (şalvar) vardı. Yaz kış pamukla kalınlaştırılmış delme giyerlerdi (kapitone ceket). Delmeleri de en az çakşır (şalvar) gibi kırmızı, sarı, mavi, yeşil renkli, iri çiçekli Sümer basmalarından dikilmişti. Çocuk aklımla köylü kadınların kışın kalın giyinmelerini, başlarını örtmelerini anlardım ama yazın sıcaklığında kat kat kalın ve kaba kumaşlara bürünmelerine bir türlü anlam veremezdim. Nice sonra büyüyüp vücudum değişince kalın giysilerin esas nedenini anlamıştım. Saklanmak için giyimlerine sığınıyorlardı. O kaba kumaşlar içinde, bir odaya girer gibi kadınca varlıklarını saklıyorlardı. Bu saklanış yüzlerine de sinmişti. Pazar yerine eşlerinin yanında küçük adımlarla yürürken çevrelerini kaçamak bakışlarla izlemeye çalışıyorlardı. Her zaman şusmak en büyük marifetleri gibiydi. Kocalarıyla kalın yaşmaklarını oynatmadan konuşabiliyorlardı. Yaşamları dereye düşürülen yazma misali avuçlarından kaçıp giderken bunu farketmiyorlar, uzanıp alamıyorlardı. Tanrı'nın onlara verdiği kadınlıklarıyla övünemezlerdi... Kendilerini daha özgür ve güzel hissedecekleri fiziksel cazibelerini görmezlikten gelirlerdi. Ruh alemlerine sızan edepsiz (!) hayallerinin duygu ve hislerinin üstünü ölü toprağı örter gibi ayıp korkusuyla örterlerdi. Hepsinin belleğine

yavuklusuna kavuşamayıp dillere düşmüş bir köylü kızının yaşam öyküsü kazanmıştı. Kötü yola düşüp kahpe olmaktansa gizlenmeyi; baba, ağa ve koca yanında varlıklarının silinmesini yaşamak kabul etmişlerdi. Giyim kuşamlarındaki gizem beni ziyadesiyle meraklandırır, onların göremediğim köy yaşantılarını da bilmek isterdim.

Bu nedenle pazartesi günü evimize tereyağı, peynir, madımak getiren Fadime Teyze ile konuşmak için can atardım... ama büyükannemin denetimini hiç kıramadım. Büyükannem onun yanına oturmamıza izin vermezdi, Fadime Teyze gidince pencereleri açıp odayı havalandırmayı ihmal etmezdi. Bize gözdağı vermek için “bunlar hiç temizlik bilmezler, başlarında esvaplarında bit pire vardır. Mazaallah size bir geçerse bitli kız olursunuz, arkadaşlarınız sizinle hiç oynamaz.” diyerek tembihlerdi. Oysa büyükannem de, annem ve ninem de Fadime Teyze’ye çok iyi davranırlardı. Onu yemek yedirmeden yollamazlardı. Fadime Teyze de abdestini alıp ikinci namazını kılmadan gitmezdi. Gidinceye kadar da çok hoş sohbet ederdi. Hiç sokaktaki gibi çekingen değildi. Konuşmasını çoğu zaman anlamasam da dinlemek çok hoşuma giderdi. Anneme, büyükanneme ‘gadinge’ (gelin hanım) diye hitab ederdi. Nineme ‘dudunuş’ diye seslenirdi. Sonra öğrendim ki dudu bülbül demekmiş. Dudunuş bir sevgi ve hürmet ifadesiymiş.

Kıkırdayıp, şakalar yaparken yazmasını kulaklarının arkasına atarken, ortaya

çıkan saç örgüsüyle oynarken Fadime Teyze sanki diriliyor, güzelleşiyordu. Sesinin tonu, yüzü filmlerdeki aktrisler gibi renkleniyordu... Cilveli, işveli, kıpır kıpır bir genç kadın olup çıkıyordu. Ben işte bu halini çok beğeniyordum. Onu gecesinin karanlığının avucunda dindiren Ay’a benzetirdim. Çünkü köyde erkeklere her an yemyeşil, güneşlik bir yaşantı sunulurken köy kadınlarını gereksiz ananelerin zifiri karanlığına hapsedmişlerdi. Hiç güpegündüz ay ışığı üstünüze doğabilir mi? Ay doğmuşsa eğer, gece onu kapatabilir mi hiç? Önüne asırlık bulutlar gelse de ışığı bir yolunu bulup yeryüzüne iner, karanlıktan korkan bütün yüreklere pusula olur, ferahlık ve aydınlık verir.

Programın ikinci yarısı başladığında şişmanca olan kendisine yönetilen soruyu üç kısacık cümle ile özetlerken ekranındaki ve önündeki herkesi hayrete düşürüp, haklı bir hayranlık toplamıştı. Çünkü sözleri az, öz ve doğrudu. Sözcükleri hepimizin anlayabildiği yalınlıktaydı. Ancak cümlelerin içindeki anlam, açık oturumun hem özeti, hem ana fikrini içeriyordu, ki ben de dahil bunu, Torosların eteklerinde yaşayan bir kadından beklemiyorduk. Yüksek öğrenimi bitirmiş, meslek sahibi bir kadın, bir yüksek öğretim üyesi veya bir gazeteci hanımdan duymalıydık. Halbuki sözcükleri içtendi, gözleriyle de konuşuyordu. Sadece bildiklerini, yaşadıklarını ve inandığını dile getiriyordu... Diğeri çakır gözlü zayıf olan, yemenili kadın ise ona mikrofon yöneltinceye kadar bekledi. Konuşma

fırsatı eline geçince ise hiç çekinmeden gündem dışı bir olayı dile getirdi. “Ben Bergamalıyım, ismim.... (Belki Emine, Ayşe veya Fatma) Bizim köyümüz yemyeşil bir dere kenarına kurulmuş. Geçimimiz topraktan ağaçtan. Bizim toprağa, ağaca, temiz havaya ihtiyacımız var. Ama köyümüzün yakınına yabancı bir şirket geldi geleli ağacımız yemiş vermez oldu, toprağımız kurudu, insanlarımız güçten düştü. Biz bu işlemin son bulmasını istiyoruz, hiç razı değiliz. Bunu duyurmak istiyoruz.” dedi... Mikrofonu uzatırken çakır gözleri çakmak gibi ışıdı. Ekranı çıkış sebebini yerine getirmiş, köylüsünün derdini ekran önünde herkese duyurmuştu. Anadolu insanın duyarlılığına kadınca cesareti ve özgüvenini de eklemiş, haksızlığa karşı bir direnişin ilk habercisi olmuştu. Çünkü söz konusu fima Bergama’ya bağlı Ovacık ve Çamköy Yöresinde siyanürle altın madenciliği yapmaktaydı.

O akşam Siyaset Meydanı Programından sonra konuyla ilgilenen gazeteciler, televizyon kanalları ve üniversiteler devreye girdiler. Aynı kaderi paylaşan birçok sivil toplum örgütlerinin desteğiyle konu Çevre Bakanlığı’na ve mahkemeye intikal ettirildi... Uzun yıllar devam eden mücadelelerinin her aşamasında, çakır gözlü çakırlı kadın yer aldı. Her eyleme sessizce, bir ananın ailesine kol kanat gemesi gibi önderlik etti. Adaletin tecellisine kadar hep aynı

kararlılıkla direndi, çalıştı.

Ay ışığının cezbesi, yer yüzüne yayıldıkça her şeye en örtülü olanlara bile aynanın berraklığında tesir eder. En ağır, en hantal varlıklar bir çiğ tanesinin hafifliğinde kendini bulurlar. Bütün ağırlıklarından kurtulup, cennete geri dönen Adem ve Havva’nın lekesiz saflığını giyerek anadan üryan kalırlar. Çünkü aynanın yüzeyinde varlığın içindeki iyilikler, güzellikler, çirkinlikler yozluklar, bilinci geçerek yüzünde mimik olup, çizgi olup ortaya çıkar.

Kadın da toplumun aynası gibi kendinde herşeyi toplar, biriktirir. Sessizce yaşadığı bütün cezbelerini, üstüne abanan ağırlıklardan kurtulabilirse. Onun şiirlere sinmiş güzelliği, elini dokundurduğu, sesini duyurduğu her şeye ab-ı hayat gibi can verir.

Kendi halinde başı yazmalı, ayağı çarklı bir köylü kadını Satı Çırpan... Bir gün Kazan Köyü Muhtarlığına seçildi. Çalışkanlığı, zekâsı ve olaylara hakimliği Atatürk’ün dikkatini çekti. Onun önerisi üzerine CHP’den milletvekili seçildi. T.B.M.M.’de ilk on sekiz kadın milletvekilinden biri oldu.

Sorun galiba köylü olmakta değil beklemekte veya beklemeden vazifeye talip olmakta, mesele hiç de kadın hakları peşinde koşmakta da değil kadın olduğunu kabullenerek insanca katkıda bulunmakta. Yaşadığımız şehre, ülkeye ve dünyaya hizmetle...

İki Yaşam Arasında

Dr. Michael Newton
Derleme: Acar Doğangün

Bundan dört yıl önce yayınlamış olduğumuz “İki Yaşam Arasında Ruhun Yolculuğu” adlı dizide Dr. Newton’un, geriye götürücü hipnoz yoluyla yüzlerce insan üzerinde yaptığı araştırmaları ve elde ettiği değerli bilgileri okumuştuk. Bu dizide de, yine Dr. Newton’un en son araştırmalarına dayanarak, ölüm anından tekrar doğuma kadar, dünya ötesindeki yolculuğumuzun daha önce görmediğimiz ilginç ayrıntılarını izleyeceğiz.

RUHUN DOĞUMU

Sanırım, ruhun yaşam araştırmasına “ruhun yaratılışı” ile başlamak uygun olacaktı. Ne var ki, süjelerimin hiçbiri yaşamım başlangıcına kadar gidebilecek bir bellek kapasitesine sahip değildi. Yaptığım celselerde bu açıkça ortaya çıktı. Ruhun başlangıçtaki yaşamı konusundaki bazı ayrıntılar genç ruhlardan geldi. Bu ruhların, madde ve ruh dünyasında, daha kısa bir yaşam öyküleri vardı, belki de bu yüzden anıları daha canlıydı. Yine de, bunların Ben’in başlangıcı ile ilgili anıları belli bir yerden başlıyor, daha önceki aşamalar bir sır perdesi ardında kalıyor... Aşağıdaki alıntıda bu rahatça görülmektedir.

“Ruhum çok büyük düzensiz bulutsu bir ışıktan yaratıldı. Bu yoğun, soluk alıp veren, mavimsi, sarı ve beyaz ışıktan minik bir enerji zerresi olarak bırakıldım. Soluk, ruh cevherinden dışarıya fırtınalar gönderiyordu. Bazı zerrelere geri düşüp yeniden bütüne katılıyordum, ne var ki ben açılmaya devam ettim ve bana benzer başkalarıyla birlikte bir çekimin etkisine girdim...”

“Daha sonra bildiğim şey ise, parlak kapalı bir alanda bana ihtimam gösteren çok sevgi dolu varlıklarla birlikte olduğum idi. Bir tür bakım yerindeydim, bir arı kovanındaki açılmamış yumurtalara benziyorduk. Daha çok bilinç kazandığımda, Uras bakım dünyasında olduğumuzu öğrendim... Öncesinin ne olduğunu, oraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Embriyon sıvısı içinde döllenmeyi bekleyen bir yumurta gibiydim ve benimle

birlikte uyanış halinde birçok ışık hücrelerinin varlığını hissediyordum. Ve güzel, sevgi dolu bir grup anne ... dış zarımıza işleyip bizi açıyordu. Çevremizde dönüp duran yoğun, besleyici ışık akıntıları vardı, ayrıca hoş bir müzik duyuluyordu. Far- kındalığım zamanla meraka dönüş- müştü...

“Bir süre sonra Uras’tan alındık ve başka düzendeki çocuklarla bir araya getirildik.”

Bakım yerleri, ya da yuva ile ilgili daha açık bilgiler ruhsal olarak çok gelişmiş iki süjede ortaya çıktı yalnızca. Bunlar “Kuluçka Anaları” olarak tanımlanan uzman ruhlardı. Aşağıdaki bilgiler, Sina adında, 5. ruhsal seviyedeki bu tür bir varlık ile yapılan celseden aktarılmıştır.

OLAY 26

Hanım süjem iki yaşamında da bir çocuk uzmanıydı. O sırada ağır hasta çocukların bulunduğu bir bakım evinde çalışıyordu. Geçmiş yaşamında, Yahudi olmamasına rağmen, 1939’da, gönüllü olarak bir Alman toplama kampına kapatılan bir Polonyalı kadın olarak yaşamıştı. Kampa atılan Yahudi çocuklarına yakın olmak ve onlara her yolla yardımcı olmak için, isteyerek mutfak görevini üstlenmişti. Yakın bir kentin sakini olarak, ilk yıl istediği zaman kamptan ayrılabilirdi. Daha sonra Almanlar bu izni kaldırdılar ve sonunda kampta yaşamını yitirdi.

Dr. N: Sina, Yaşamlarınız arasındaki en önemli tecrübeniz ne olmuştur?

S: Yeni ruhların kuluçka dönemini yaşadıkları yere gitmem kuş-

kusuz. Ben bir kuluçka anneyim, bir tür ebeyim yani..

Dr. N: Yani, bir tür ruh çocuk yuvasında mı çalışıyorsunuz?

S: Evet, yeni gelenlerin ortaya çıkmasına çalışıyoruz. İlk olgunlaşmayı kolaylaştırıyoruz... sıcaklık, incelelik ve sevecenlikle... Onları hoşnutlukla aramıza kabul ediyoruz.

Dr. N: Lütfen, bana bulunduğunuz çevreyi anlatır mısınız?

S: Gaz yapısında bir yer burası... üzerinde dönen enerji akımlarıyla hücrelerden oluşmuş bir bal peteği benzeri ... yoğun bir ışık altında.

Dr. N: "Bal peteği" ile, bu yuvanın bal peteğine benzer bir yapıda mı olduğunu söylemek istiyorsunuz, yoksa başka bir şey mi kastediyorsunuz?

S: Evet... yuva, dış bir boyutun sınırlamadığı dev bir merkez gibi görünüyor... Yeni ruhların her biri kendi kuluçka hücrelerinde... Yeterince büyüyene kadar, burada kalıyorlar.

Dr. N: Bir Kuluçka Anne olarak, yeni ruhları nerede karşılaşıyorsunuz?

S: Yuvanın bir bölümü olan merkezin sonundaki teslim yerinde... Yeni gelenler, altın bir zara sarılmış küçük beyaz enerji zerreleri olarak bize iletiliyor. Yavaş, görkemli ve düzenli sıralar halinde bize doğru yaklaşıyorlar.

Dr. N: Nereden?

S: Merkezin sonundaki geçidin altından... Tüm duvar bir an yüksek yoğunluktaki kaynaşmış enerji kitlesi ve yaşamla doluyor... Buna bir ısı kaynağından çok, şaşırtıcı bir sevgi gücü güç katıyor sanki... Kitle güzel bir dönüş hareketiyle nefes alıp veriyor ve dalgalanıyor. Kitlenin rengi, parlak bir günde kapalı

gözlerinizle güneşe baktığınızda göz kapağınızın içinde oluşan renge benziyor.

Dr. N: Bu kitleden ruhların ortaya çıktığını mı görüyorsunuz?

S: Önce kitlede bir kabarcık beliriyor, ne var ki aynı yerden asla bir ikincisi çıkmıyor. Kabarcık büyüyor ve bir yumru olarak dışarı doğru çıkıyor. Ayrılma anı harika bir şey! Yeni bir ruh doğuyor! Gücüyle ve kendine özgü oluşuyla ve tümüyle canlı...

Not: Bir başka 5. seviyedeki kişinin kuluçka dönemi konusunda söylediği de şu: "Dışına ve içine akan (nefes alan) enerjisi ile yumurta biçiminde bir kitle görüyorum. Genişlediğinde, çok sayıda yeni ruh enerji parçaları üretiyor. Kitle büzüldüğünde, sanırım başarılı bir biçimde ürememiş olanları geri çekiyor. Bazı nedenlerle bu parçalar kişiselliğin bir sonraki aşamasına geçemiyorlar."

Dr. N: Kitlenin ötesinde ne görüyorsunuz Sina?

S: Güzel turuncu-sarı bir parlak görüyorum. Gerisinde mor bir karanlık var, ne var ki soğuk bir morluk değil bu... ebediyet.

Dr. N: Kitleden size doğru yaklaşan bu yeni ruhların gelişimleri ile ilgili daha başka ayrıntılar verebilir misiniz?

S: Her bir yavru enerji kitlesinden çıkarken, parlak turuncu-sarının gelişimi ağır ağır oluyor. Onlar benim gibi annelik yapan ruhların bulunduğu farklı yerlere iletiliyorlar.

Dr. N: Kaç tane anne görüyorsunuz?

S: Yakında beş... Onlar da benim gibi.... eğitiliyor.

Dr. N: Bir Kuluçka Anne'nin sorumlulukları nedir?

S: Yumurtadan çıkacak olanları kuşatıyoruz... böylece altın zarları açıldığında, onları kuruluyoruz. Gelişimleri ağır oluyor, bu yüzden minik enerjilerini zamana bağlı olmadan, incelikle sarıyoruz.

Dr. N: Peki, "kurulamak"tan neyi kastediyordunuz?

S: Deyimi yerindeyse, genç ruhun ıslak enerjisini kuruluyoruz. Bunları dünya dili ile ifade etmek çok güç... Bu, bir anlamda, yeni beyaz enerjiyi sarmak, kucaklamak demektir.

Dr. N: Öyleyse, şimdi temel olarak beyaz enerjiyi görüyorsunuz?

S: Evet ve bize yaklaştıkça, çevresinde daha çok mavi ve mor parıltılar seçiyorum.

Dr. N: Bunun anlamı nedir?

S: Oh... bu bir kordon... her birini ötekine bağlayan yaratılış enerjisi kordonu...

Dr. N: Söyledikleriniz uzun bir inci gerdanlık imajını uyandırıyor bende. Ruhlar bir diziyeye bağlanmış inciler sanki... Bu doğru mu?

S: Evet, ama daha çok gümüş bir iletim şeridi üzerindeki bir inci gerdanlık gibi.

Dr. N: Şimdi söyleyin bana, her yeni ruhu kucaklayıp kuruladıkça, bu onlara yaşam mı veriyor?

S: Oh, hayır!.. Biz değil, ama bizim aracılığımızla, Her Şeyi Bilen Bilgi ve Sevgi'nin yaşam gücü sarıyor onları. Yeni enerjiyi kuruturken bizim titreşimlerimizle ilettiğimiz... bir başlangıcın özü, gelecekteki bir başarının umududur. Anneler ona: "Sevgi Kucaklaması" diyorlar. Buna, onların kim oldukları ve ne olabileceklerine dair aşılıyıcı düşünceleri de ekliyoruz. Ayrıca yeni ruha sevgi kucaklaması ile sarıldığımızda, bu

anlayış ve merhametimizi de iletiyor onlara.

Dr. N: Bu kucaklamayı bir adım daha ileri götürelim. Her yeni ruhun bu noktada belli bir kişiliği var mıdır? Siz bu belli kişiliğe bir şeyler ekler ya da çıkarır mısınız?

S: Hayır, yeni ruh henüz kim olduğunu bilmiyorsa da, burası varış yeridir. Biz sadece onların bakımlarını sağlarız. Yeni gelen ruha yola çıkma zamanını bildiririz. Enerjisini kıvılcımlayarak, varlığının farkına varmasını sağlarız. Bu bir tür uyanıştır.

Dr. N: Sina, lütfen yardımcı olun bana. Bir kadın koğuşundaki bebeğe bakıp besleyen doğum hemşirelerinin bebeğin nasıl bir insan olacağı konusunda hiçbir fikirleri yoktur. Sizin durumunuz da aynı mıdır?

S: (gülüyor) Evet, işimiz onlarınkine benzer, ne var ki burası bir doğum koğuşu değildir. Biz kişilikleri konusunda bazı şeyler bildiğimiz birilerini kucaklıyoruz. Yardımcı olmak için enerjilerimizi onlarınki ile birleştirirken, kişilikleri de daha belirgin hale geliyor. Bu bize, onların farkındalıklarını aktive edip tutuştururken, kendi titreşimlerimizi de daha iyi kullanmasını öğretiyor. Bütün bunlar da, onlar için bir başlangıç oluyor.

Dr. N: Bir eğitici olarak, titreşimlerinizi doğru kullanma bilgisini nasıl kazandınız?

S: Bunlar bir Kuluçka Anne'nin bilmesi gereken şeylerdir. Eğer doğru biçimde yapılmazsa, yeni ruhlar kendilerini hazır hissetmezler. Ama o zaman da, Usta Bakıcılar'dan biri araya girer.

Dr. N: Biraz daha ileri gidebilir miyiz? Siz ve öteki anneler yeni ruh

kişiliğinde özel bir kişilik oranı ayırt edebildiniz mi? Örnek olarak, 10 korkak ruhtan sonra, 10 inatçı ruhun gelmesi gibi.

S: Bu çok mekanik bir şey! Anlatamayacağım kadar kusursuzlukla yaratılmış her ruh kişilik bütünlüğüyle biriciktir. Size söyleyebileceğim şudur: Birbirine benzer iki ruh yoktur, asla... Ben sadece geçişin öte yanında, bu işleri yürüten çok güçlü bir Varlık olduğunu hissediyorum ve yeni ruhlarla ilgili her şeyi bilemeyeceğimi de...

Not: Böyle ilginç anlar, celse sırasında en son kaynağa kapı açmak için beklediğim anlardır. Ne var ki bu kapı şimdiye dek bir zerreden fazla açılmadı hiç.

Dr. N: Peki, Bu Varlık ya da size yeni ruhları getiren güç konusunda neler hissediyorsunuz? Muhakkak ki, siz ve öteki anneler, görmesiniz de, ruhların daha öncesini düşünmüştünüz?

S: (fısıltıyla) Yaratan'ın... yakın olduğunu hissediyorum... ama üretme işini yapmadığını da.

Dr. N: Enerji kitlesinin Yaratan'dan olmadığını mı söylemek istiyorsunuz?

S: (rahatsız) Sanırım yardımcılar var... bilmiyorum.

Dr. N: (başka yönden atağa geçiyorum) Anlattıklarınızdan yeni ruhların kusurlu olduklarını çıkarıyorum. Onların kusurlu oldukları doğru değil mi?

S: Size burada her şeyin kusursuz olduğunu söylemiştim.

Dr. N: Sadece dünyaya gelen ruhlarla mı çalışıyorsunuz?

S: Evet, ama onlar her yere

gidebilirler. Sadece bir bölümü dünyaya geliyor. Dünyaya benzer birçok fiziksel dünya var.

Dr. N: Enkarnasyon tecrübelerinize dayanarak, bir ruhun dünya için uygun olup olmadığını bilebilir misiniz?

S: Evet. Dünyaya gelecek ruhların katlanacakları acılar için güçlü ve esnek olmaları gerekiyor.

Dr. N: Ruhların, özellikle genç ruhların, insan bedeninde kolayca kirlenmelerinin nedeni kusurlu olmalarından değil midir? (Yazar ruhun gelişen bir bölümü, bir de Yaratan'dan gelen kusursuz, değişmeyen bir bölümü olduğunu bilmediğinden, ruhun kusurlu olduğunu kanıtlamaya çalışıyor ve birçok yerde çelişiklere düşüyor, bazı şeyleri yerine oturtamıyor bu yüzden. Ç.N.)

S: Öyle mi düşünüyorsunuz?

Dr. N: Bilgiler onların -tam bir aydınlanma için- sahip olduklarından daha fazla öz kazanmak için çalışmalarını gerektiğini ortaya koyuyor. Bu da onların kusurlu olduklarını göstermiyor mu?

S: Kusursuzluk yeni yaratılarda vardır. Kusurluluk geçirdikleri dünya tecrübelerinde masumiyetin kaybolması ile başlar, orijinalde kusurlu olduklarından değil... Engelleri aşmak onları güçlendirir, ne var ki bu sırada kazandıkları kusurlar, bedenlenmeler son bulana, bütün ruhlar bir olana kadar tümüyle silinmeyecektir.

Dr. N: Bu, dünyada bedenlenmeleri son bulanların sürekli olarak yerini alan yeni ruhlar için zor olmayacak mı?

S: Bütün insanlar... bütün ırklar, bütün uluslar bir olduklarında olacak olan bir şeydir bu.

Dr. N: Öyleyse, dünya eğitim bittiğinde, yaşadığımız evren de yok mu olacak?

S: Daha önce de yok olabilir. Ama bu önemli değildir, çünkü başka evrenler de vardır. Ebediyet asla son bulmaz. Anlamli olan gelişimdir, evrimdir... çünkü o tecrübe birikimi... kendimizi gerçekleştirme ve öğrenmek anlamına gelir...

Yeni gelen ruhların büyük planı ağır ağır açılır. Onlar yuvadan ayrılır ayrılmaz hemen bedenlenmezler ve belli bir düzeye gelinceye kadar da ruh gruplarına katılamazlar. İşte genç bir ruhun bu konuda anlattıkları:

"Dünyaya gelmeden ve ruh grubuma verilmeden önce, ışık biçiminde yarı fiziksel bir dünyada yaşadığımı anımsıyorum. Orası fiziksel bir dünyadan çok zihinsel bir dünya idi, çünkü çevrem katı değildi ve biyolojik yaşam yoktu. Benimle birlikte başka genç ruhlar daha vardı ve insan formuna benzeyen ışıklı varlıklar olarak rahatça dolaşıyorduk. Yapmıyor -sadece oluyor- ve katı bir cisim olmanın ne olduğunu algılıyorduk. Düzen zamansaldan çok astral bir düzen olmasına rağmen, bir toplumda yaşayan varlıklar gibi, birbirimizle iletişim kurmasını öğreniyorduk. Ne var ki sorumluluklarımız yoktu. Her yerde müthiş bir sevgi, güven ve korumanın atmosferi hüküm sürüyordu.

"Hiçbir şeyin durağan olmadığını ve bu başlangıç devresinin varlı-

ğımızın en kolay çağı olduğunu öğrenmiştim. Bir süre sonra da, korunmadığımız bir dünyada, acıyı, yalnızlığı ve zevkleri paylaşacaktık. Ve yaşadığımız tecrübelerden öğrenecektik..."

RUHSAL DÜZENLER

Transta iken, süjelerim ruh dünyasındaki görüntüleri daha çok dünyasal ifadelerle tanımlamışlardır. Daha önce gördüğümüz gibi, onlar astral dünya maddesinden, kendi dünya tecrübelerinden yararlanarak dünyadakine benzer yapısal imajlar yaratabilirler, ya da tanıdık çevrelerle onları rahatlatmak için bu imajları rehberleri yaratır. Çünkü düşünceler astral maddeyi biçimlendirme gücünü taşır. Bir süje şöyle anlatıyor:

"Ruh dünyasında, dünyada tat aldığımız yerleri ve nesnelere çağırıştıran istediğimiz şeyi yaratabiliyoruz. Fiziksel simülasyonlarımız (benzerini yapma) nerdeyse kusursuz. Portakalı seviyorsanız, burada bir portakal yaratabilir, hattâ lezzetini, kokusunu bile verebilirsiniz. Ne var ki, bir portakalı ısırmanın tadı dünyada ayrıdır. Bu yüzden fiziksel bedenlenme hoşuma gidiyor."

Yeni ruhlar koruyucu kozalarını terk ettiklerinde, özel bir astral ortamda toplumsal yaşama başlarlar demiştik. Bedenlenmeye başladıklarında ise, dünyaya en yakın astral ortamda, dünyaya çok benzer ortamlarda yaşarlar. Bedenlenmelerin sayısı arttıkça, dünyaya daha uzak ortamlarda dünya dışı yapılar ve görüntüler de çoğalmaya başlar.

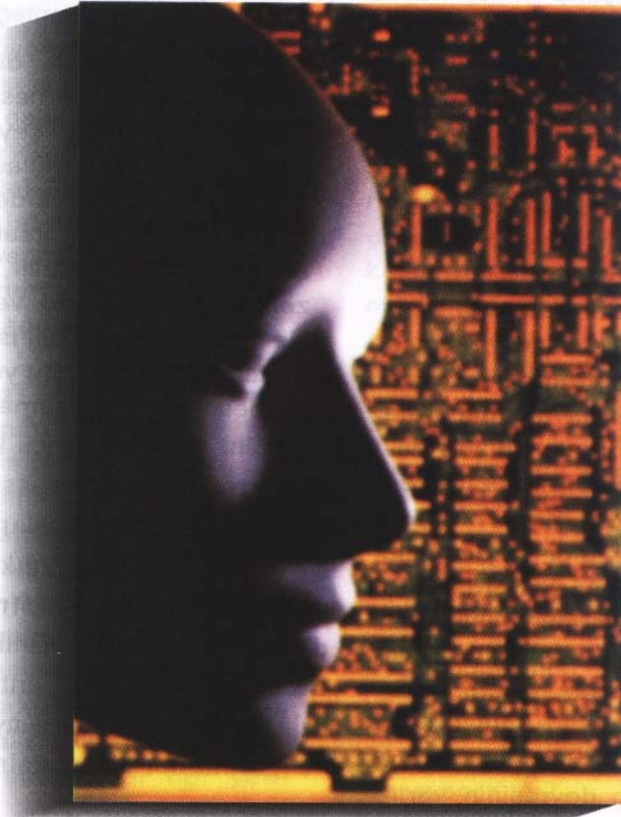
Aşağıdaki öykü IV. Ruh seviyesindeki bir insanın yaşadığı ortamları anlatmaktadır:

“Zaman zaman Ruh dünyasında gezilere çıkıyorum. Gördüğüm geometrik biçimler bana bazı işlevleri işaret ediyor. Ayrıca, her yapının kendine özgü bir enerji sistemi var. Piramit yapılar inzivaya çekilme, meditasyon ve şifa için kullanılıyor. Dikdörtgen yapılar geçmiş yaşam incelemeleri ve araştırmaları için... Küresel yapılar gelecek yaşamları araştırmak ve silindirik ana yapılar geniş bir vizyon kazanmak için başka dünyalara yolculuk için kullanılıyor.

“Bazen insanların telepatik olarak haberleştikleri, hava alanı benzeri,

devasa ruh aktivite merkezlerinden geçiyorum. Bu merkezler, ışın şeklinde saçılan eğri poyralarıyla, devasa prizmatik tekerleklere benziyor. Çok işlek, ama iyi organize edilmişler... Buradan dışarı çıkmak için, fazla acele gidemezsiniz, ya da belli bir hattı atlayamazsınız. Bu merkezler, trafiği yöneten ve yolcuların sorularını bekleyen görevli ruhlarıyla, uğrak limanlarıdır. Burada her şey yumuşak, rahat bir akışla hareket halindedir ve ruhların hedeflerine varmaları için titreşim olarak bağlandığı güzel armonik tonlara sahiptir.

(Gelecek bölümde Ruhsal Düzenler'deki yolculuğumuzu sürdüreceğiz)

Yalancılığın Psikolojisi

Derleyen: Nihal Gürsoy

Yalanın dili oldukça ağıdalı ve karmaşıktır.

Yalan, bazen bilinçli, bazen bilinçsiz çeşitli şekillerde ortaya çıkar.

Yalan söylemek kandırmak demektir. Fakat kandırmak,
yalan söylemek anlamına gelmeyebilir.

Bu yazıda yalanın çeşitli tariflerine göz atacağız.

Akla gelen yalan çeşitleri ve sözlü olmayan iletişim metodlarının
kandırmak amacıyla nasıl kullanıldığını inceleyeceğiz.

Ayrıca kendini kandırma problemini tarif etmek için,
kullanılan terminolojinin üzerinde duracağız.

YALAN SÖYLEMEK:

BAŞKALARINI KANDIRMAK

Webster Collegiate Sözlüğü (1971), yalan söylemeyi 1)konuşmacının kandırmak niyetiyle gerçek olmayan bir şey ortaya atması, 2)kişinin yanlış yönlendirilmesi olarak tanımlamaktadır. Yaygın şekilde kullanılan bu tarif iki temel unsuru

içermektedir: Birincisi, yalanı söyleyenin konunun doğru olmadığını bilmesi; ikincisi, yalanı söyleyenin niyetidir. İlginç olan bu tarifte kelimelerin değil, niyetin ön plana çıkmasıdır.

YALANIN TERMİNOLOJİSİ

İngilizce’de yalanla eş anlamlı yüz-

lerce kelime vardır. Karpman (1953) gerçek ve doğru kelimeleriyle eşanlamlı kelimelerin sayısının oldukça az olmasına karşın, yalan kelimesiyle eşanlamlı kelimelerin sözlükleri dolduracak kadar çok olduğunu belirtir.

Shibles (1985) ise, yalan ile ilintili kelimelerin sadece İngilizce değil, Almanca'da da çok olduğunu ileri sürer. "Yalan Söylemek" duygulara yönelik bir kelimedir. Bir insanı yalan söylemekle suçlamak özlük haklarına saldırı kabul edilebilir. Hattâ bazı kültürlerde birisine yalancı demek düellaya neden olabilir. Benzetme yaparak (teşbih) yalanı ifade etmek, çoğunlukla olayı daha yumuşak hale getirmektedir. Yalan ile aynı anlama gelen bazı sözcükler aşağıdaki gibidir: Hile yapmak, kandırmak, uydurmak, riyakârlık yapmak, iftira atmak, abartmak, ikiyüzlülük yapmak, aldatmak, hakkını yemek, atmak, uydurmak, dalavere yapmak v.s.

Yalancı ile aynı anlamda kullanılabilecek sıfatlar ise şöyle sıralanabilir: Düzenbaz, hileci, ikiyüzlü, sahtekâr, riyakâr, samimiyetsiz, çıkarıcı v.s.

Yalan ve yalancı kelimelerini yumuşatmak için olsa gerek dağarcığımıza aşağı yukarı aynı anlamı taşıyan bir sürü sözcük girmiştir.

YALAN ÖLÇEĞİ

Yalanlar, karmaşıklık ve inceliklerine göre birbirlerinden ayrılırlar. Leekan (1992) yalanı üç boyutta inceler: *Birinci*

boyutta, kişi, karşısındakinin düşüncelerini etkileme niyetinden uzaktır. Sadece karşısındaki kişinin davranışlarını yönlendirmeyi hedefler. Leekan bu boyutta daha çok cezadan kaçmak isteyen, suçsuz olduğunu söyleyerek, kendini kurtarmayı hedefleyen çocukların yalan söylediğini belirler. Böyle yalanlar genellikle başarısızlıkla sonuçlanır. Çünkü, çocuklar yanlış zamanda, yanlış yerde ve önemli noktaları gözden geçirerek yalan söylerler.

İkinci boyutta, yalanı söyleyen kişi karşısındakinin fikirlerinden haberdardır. Bu boyuttaki yalanlar, birinci boyuttakilerden çok daha iyi yalan söylerler. Örneğin, bir satıcının malını pazarlarken, müşteriyi satın almaya razı etmek için yaptığı abartılar ve kandırmacalar bu boyuttaki yalana girer.

Üçüncü boyutta, yalan söyleyen kişi, karşısındakinin fikirlerini değiştirebilirken, aynı zamanda yalana maruz kalan kişi de yalanı söyleyen kişinin fikirlerini değerlendirmeye çalışır. Diğer bir deyişle, her iki taraf da birbirini denemeye almıştır. Becerikli bir yalancı, karşısındakinin vücut dilinde çok iyi gözlemler ve kendini buna göre ayarlar. Bu beceri sayesinde karşısındakilerin fikirlerini ve davranışlarını kontrol altında tutabilir. Leekan, bu becerinin ince işlenmiş taktikler, ikna sanatı ve diplomasi deneyimine katkılarının yadsınamaz olduğunu ifade etmiştir. Becerikli bir pazarlamacı, öncelikle karşısındakinin incelemeye alır. Eğer herhangi

bir güvensizlik belirtisi sezerse, davranışlarını daha samimi ve güvenilir bir kılıfa sokarak ikna sanatını kullanmaya devam eder.

İnsanlar genellikle ikinci boyutta takılı kalır ve hep bu boyutta yalan söylerler. Bir de yalanda uzmanlık adı verilebilecek boyut vardır ki çok az insan bu boyuta ulaşabilir. Karizmatik politikacılar, profesyonel pazarlamacılar, kumarbazlar (özellikle poker oyuncuları) bu boyutta yalan söylemede oldukça başarılıdırlar. Bu boyuttakiler bir yandan konuşurken, diğer yandan kendi vücut dillerini kontrol altında tutabilirler.

YALANLARIN SINIFLANDIRILMASI

Yalan ile aynı anlama gelen yüzlerce kelimenin olması, yalanın sınıflandırılması gereğini gözler önüne sermektedir. Bazı yazarlar yalanları, yalanı söyleyenin patalojisini, yalanın hedefini ve içeriğini gözönünde bulundurarak sınıflandırmışlardır. (Bak. 1978 a; Davidoff 1942, Karpman 1953). Ahlâki değerlere zarar verebileceği düşünülerek bu sınıflandırmalar özenle gözden geçirilmelidir:

Yalanın Çeşidi:

- 1)Faydalı yalanlar
- 2)Histerik yalanlar
- 3)Savunma için söylenen yalanlar
- 4)Telâfi etmek için söylenen yalanlar
- 5)Kötülük için söylenen yalanlar
- 6)Dedikodu için söylenen yalanlar

- 7)İmalı yalanlar
- 8)Aşka gelip söylenen yalanlar
- 9)Patalojik yalanlar

Neden Söylenildiği:

- 1)İlişkilerimizin iyiliği için
- 2)İlgi toplamak için
- 3)Kendimizi zor durumdan kurtarmak için
- 4)Başkalarını etkilemek için
- 5)Kişisel çıkar elde etmek için
- 6)Abartarak lâf yaymak için
- 7)Yarı doğru ile yanlış yönlendirme yapmak için
- 8)Başkalarının çıkarını gözetmek için
- 9)Kendimizi ve başkalarını hırpalamak için

YALAN ÇEŞİTLERİ:

Yalanı sınıflandırmak için kullanılan terminoloji ortadadır. Fakat, yalanı söyleyen kişi ve kattığı yorum unutulmalıdır.

Aşağıdaki terimler, yalanı çeşitlemek bağlamında oldukça yaygın olarak kullanılmaktadır:

Beyaz Yalanlar: Karşımızdaki insanlarla ilişkilerimizi iyi tutmak için, tasarlamadan o anda söylediğimiz yalanlardır. Örneğin; “Davetinden çok hoşlandım, nefisti, teşekkürler. (Oysa daveti sadece iş icabı kabul etmiş ve parti çok sıkıcı geçmiştir.) Beyaz yalanlar genellikle kandırmak niyetiyle değil de sosyal ilişkilerimizi iyi tutmak için söylenir. Oysa “Bizi davetinize çağırarak gösterdiğiniz ilgiye teşekkür ederiz” denebilirdi.

Muziplik İçin Söylenilen Yalanlar: Bu tür yalanlar, karşımızdaki kişiyi eğlendirmek, güldürmek için söylenir. Niyet hoşça vakit geçirmektir. Fazlasıyla abartılıdır. “Canım, davetini aldığımda ne kadar mutlu oldum anlatamam. Buraya gelebilmek için tatilimi yarıda kestim” (Bu cümle her gün yan komşusuna uğrayıp, evine giden biri tarafından söylenmiştir)

Başkalarını Korumak İçin Söylenilen Yalanlar: Başkalarının çıkarlarını gözetmek, üzülmelerini önlemek ve kendi benlik saygımızı garantiye almak için söylenilen yalanlardır. “Bayan Jones kaygılanacak bir şey yok. Bu kanseri kemo-terapi ile yeneceğiz.” (Bu cümle, doktoru tarafından, rahim ve yumurtalık kanseri metastaz yapmış ‘yayılmış’ bir bayan hastaya söylenmiştir.)

Patolojik Yalanlar: Yalan psikolojisi üzerinde çalışanların ilginç bulacakları bir yalan türüdür. Kişi, doğruyu söylemek kendisi için daha avantajlı olsa da yalan söyler. Önceden düşünmeden, o anda öylesine söylenen yalanlardır. (Selling 1942) Diğer bir deyişle, söyleyen kişinin gelişimine ve yaşamına zarar veren, onu zor duruma sokan yalanları, patolojik yalanlar olarak adlandırabiliriz.

Yanılı Fantazisi: Patolojik yalannın bir başka türüdür. Yalancı, hem geçmişini hem bugünü hem de geleceği içine alan hikâyeler uydurur. (King ve Ford 1988) Önce hikâyeler inandırıcı gelir. Fakat zaman geçtikçe tutarsızlıklar ortaya çıkar

ve hikâyeler niteliklerini kaybeder. Bazen hikâyelerin uydurma olduğunu belirlemek oldukça güçtür. Çünkü fantazi ve gerçeğin usta bir birleşimidir. Hikâyeler gerçekmiş gibi anlatılır. Uydurdukları yalanlar yüzlerine vurulduğunda, yanılı fantezisi geliştirenler, doğruyu söylemediklerini kolaylıkla itiraf ederler. Böylece psikolojik bir rahatsızlıkları olmadığı imajını vermeye çalışırlar. Oysa açıklama getirirken bile yeni hikâyeler uydurmaya başlarlar. Bu insanların ağzından doğru tek bir cümle duymak, deveye hendek atlatmaktan daha zordur.

SIRLARIMIZ

Sır, bir veya birden fazla kişi tarafından bilinen ve bilinçli olarak başka insanlardan saklanan bilgiye denir. Bu yüzden olsa gerek, sır, bir veya birden fazla kişiyi ilgilendirir. Sırlar, çoğunlukla yalan ile yakından ilgilidirler. (Pittman 1989) Bilgiyi kendinde saklı tutan ya da tutmak zorunda olan kişi, yalan söylemek zorunda kalabilir. Örneğin ailesine işten atıldığını söyleyemeyen adam, her gün işe gidiyormuş gibi, sabah erkenden kalkıp evden çıkar. Bu da bir bilgiyi insanın içinde tutmasının, bir bakıma yalan söylemeyi gerektirdiğini doğrulamaktadır. Ayrıca bir sırrı saklamanın kendini kandırma ile de ilgisi vardır. Çünkü insan sırrı sadece kendini korumak için sakladığına konsantre olarak kendini kandırma sürecine girer. (Lerner, 1993)

(Devam edecek)

IŞIĞIN HAZİNESİ

“The Fireside Treasury of Light” kitabından

Çeviren: Nelda Bayraktar

Bu yazı dizisi bazılarınca Altın Çağ, Kova Çağı, Milenyum diye de nitelendirilen New Age yazarlarına ait önemli ve anlamlı kitapların çok kısa özetlerini içermektedir.

Bu kitaplar insanların hayatlarını değiştirebilmiş, toplumu etkileyebilmiş dahası düşüncelerimizi yeni ve heyecanlı istikametlere yönlendirebilmiştir.

Yazarlar, düşünce adamları, şairler, spiritüel üstadlar, hümanist psikologlar, devrimciler ve Şamanlar bu dizide Yeni Çağ’ın birbirinden farklı ve çeşitli düşünce unsurlarını ortaya koymaktadırlar.

KOVA ÇAĞININ GİZLİ ANTLAŞMASI

MARGARET FERGUSON

Lidersiz fakat güçlü bir ağ örgüsü Amerika Birleşik Devletleri'nde radikal bir değişime sebep olmak için çalışmakta. Bu ağın üyeleri, Batı düşüncesinin belli kilit elemanları ile ilişkilerini kesmiş durumdadırlar. Ve hattâ tarihle olan bağlarını da koparmış olabilirler.

Bu ağ örgüsü işte Kova Çağı Gizli Antlaşmasının kendisidir. Politik bir doktrini ve manifestosu olmayan bir gizli antlaşmadır bu. Bu antlaşmayı kabul edenler stratejileri pragmatik hatta bilimsel olan fakat perspektifleri oldukça mistik görüldüğü için tartışmakta bile tereddüt eden kişilerdir. İhtiyaç duydukları gücü sadece dağıtmak için aramaktadırlar. Bu antlaşmanın eylemcileri değişik tarzda sorular sorarak kurulan bu ağı kendi içinde mücadeleye davet etmektedirler.

Reformdan daha geniş, devrimden daha derin olan bu iyi niyetli antlaşma, kültürlerin daha hızlı bir biçimde yeniden hizalanmasını sağlamıştır. Bizleri titreten bu geri dönülmez değişim yeni bir politik, dini veya felsefi bir sistem değildir. Bu yeni bir idraktır. Çerçevesine bilimsel gelişmeleri ve daha önceki düşüncelerden gelen içgörülerini katan şaşırtıcı bir dünya görüşünün yükselişidir bu.

Kova Çağının Gizli Antlaşmasına uyanlar her çeşit gelir grubundan ve eğitimden gelmektedirler. Aralarında öğretmenler, ofis çalışanları, ünlü bilim adamları, hükümet memurları, kanun yapıcılar, sanatçılar, trilyonerler, taksi şöförleri, şöhretler ile tıp, eğitim, hukuk ve psikolojide lider olanlar bulunabilmektedir. Bazılarının isimleri tanınmış olabilir ama diğerleri, sessiz kalmayı tercih etmektedirler.

Antlaşmayı kabul edenlerin lejyonları vardır. Bu lejyonlar büyük şirketlerde, üniversitelerde, hastanelerde, devlet okullarında, fabrikalarda, doktor muayenehanelerinde, devlet dairelerinde, belediyelerde, gönüllü organizasyonlarda ve hattâ Beyaz Saray'da bile olabilir.

Mevkileri ve durumları ne olursa olsun bunlar birbirlerine bağlıdırlar. Birbirlerini kendi iç dünyalarında yaşadıkları benzer keşiflerden ve depremlerden tanır. Eski sınırlarınızı aşabilir, korkularınızı yenebilir ve bir zamanlar size imkânsız gibi gözüken şeyleri yerine getirebilirsiniz. Seçimleriniz zenginleşebilir, özgürlüğünüz artabilir ve insanlara kendinizi daha yakın hissedebilirsiniz. Daha verimli, daha güvenli, daha rahat olabilirsiniz. Problemleri stresten ziyade artık bir yenilenme gibi yaşayabilirsiniz. Eskiden kalma savunma mekanizmalarınızı ve üzüntülerinizi kaldırıp atabilirsiniz. Şu anda yaşadığınız her olumsuz şey olumluya dönebilir.

Şüphesiz, başlarda pek çok kişi toplumu değiştirmek için işe başlamadı. Ancak bu kişiler kendi hayatlarının birer devrim olduğunu keşfettiler. Bireysel değişim bir kez yaşanmaya başladığında her şeyi yeniden düşünmeye başladıklarını gördüler: eski varsayımları incelemek, işlerini, sağlıklarını, politik güçlerini, amaçlarını, değerlerini ve ilişkilerini yeniden gözden geçirmek gibi...

Her kasaba ve kurumda küçük küçük gruplara ayrıldılar. Herkesin ulusal olan ama örgütsel olmayan dediği grupları kurdular. Aralarından bazıları uluslar arası aktiviteleri de takip edecek kendileri gibi olan diğerleriyle bağlantılar kurdular. Böylece hem alıcı hem de verici rolünü üstlendiler. Ağ örgüsünün tüm aktivitelerinin sözcüsü oldular, yeni opsiyonları kitaplar, konferanslar, okul müfredatları ve ulusal medya kanalıyla insanlara ilettiler.

Diğerleri ise bu aktiviteleri varolan organizasyonların ve kurumların içinde gruplar kurarak yardımcılarını yeni fikirlerle açarak yapmayı tercih etti. (Büyük ağ örgüsünün desteğini, feedback'ini ve yedekledikleri bilgileri de sık sık alarak)

Kendisinin bu ağ örgüsünün bir parçası olduğunu hiçbir zaman düşünmemiş olan milyonlarca insan yaşıyor şu an aramızda fakat onların mücadeleleri ve çabaları gittikçe belirgin hale gelen daha büyük bir sosyal transformasyonun bir

parçasını teşkil ediyor. Yüksek mevkilerdekileri etkileyebildiklerinden ve ulusal ağ örgüsünden bihaber gibiler. Kendi çalışma ortamlarında, semtlerinde veya arkadaş çevresinde yüz veya ikiyüz ruhu keşfetmiş olabilirler. Ancak ikili, üçlü, sekizli ve onlu gruplarda etkilerini hissettirebilmektedirler.

Politik partiler, ideolojik gruplar, klüpler veya kardeşlik örgütleri gibi eski ve klasik gruplaşma yapılarına katılmanın artık sizi tatmin etmediğini göreceksiniz. Bunlar size küçük gruplaşmalar ve gevşek ağ örgüsünden başka bir şey olarak gözükmeyecek. Halbuki bu gizli antlaşmayı kabul edenlerle birlikte olmak için binlerce yol vardır. İnsanlar deneyimlerini paylaştıkları her yerde birbirlerine er veya geç bağlanmakta ve daha büyük halkaları oluşturmaktadır. Sayıları ise her geçen gün artmaktadır.

YENİ İDRAK, YENİ DÜNYA

Rönesans bile bu kadar radikal bir yenilenmeyi vaad etmemişti. Gördüğümüz gibi yaptığımız yolculuklarla ve teknolojiyle gittikçe birbirimize bağlanmışız. İnsanların birbirlerinin ruhlarını nasıl zenginleştirdiklerini ve güçlendirdiklerini görüyoruz, artık çevremize karşı daha duyarlıyız, beynimizin acıyı ve çelişkileri nasıl dönüştürdüğünü biliyoruz ve sağlığımızın dayanağı olduğundan dolayı benliğimizin bütünlüğüne daha fazla saygı

duyuyoruz. Bilimden ve milyonların yaşadığı spiritüel deneyimlerden sonsuz sürprizlerin kâinatındaki sonsuz uyanışları gerçekleştirme kapasitemizi keşfediyoruz.

İlk bakışta dünyanın bunca problemlerini çözebilmeyi hayal etmenin ümitsiz bir ütopya olduğunu düşünebilirsiniz. Her yıl 15 milyon insan açlıktan ölürlen ve pek çok diğeri de açlığın pençesinde boğuşurken, her 90 saniyede bir dünya devletleri silahlanmaya bir milyon Dolar harcarken, her barış huzursuz olacaktır. Gezegenimizin bir daha yenilenmeyecek olan kaynakları talan edilmiş durumdadır. Ancak tüm bunlara rağmen yine de şaşırtıcı gelişmeler ortaya çıkmaktadır. İkinci Dünya Savaşı'nın hemen bitiminde 32 ülke gıda yetersizliğinden kaynaklanan problemlerini yüzde 40 oranında yenmiş durumdadır;

Çin kendi kendine yetemediğini anladığında gittikçe artan nüfusunu kontrol etmeyi başaramamıştır; dünyadaki okur yazarlık oranında ve popülist hükümetlerin sayısında belirgin bir artış vardır ve insan haklarıyla ilgilenme uluslararası bir konu haline gelmiştir.

Yeryüzü ile ilgili artık yeni bir paradigmaya geçtik. Artık onun uzaydaki bir mücevher ve nazik bir su gezegeni olduğunu biliyoruz. Dünyamızın doğal sınırlarının olmadığını da artık gördük.

Kaderlerimizin birbirimize bağlı

olduğunu yaşadığımız felâketlerde gördük. Bizden çok uzaktaki bir ülkede yaşanan bir tarımsal problem günlük hayatlarımızdaki bir değişikliğin de sinyalini verebiliyor. Tüm ülkeler hem ekonomik hem de ekolojik yönden birbirlerine bağlıdırlar. Bireysellik ve milliyetçilik artık tökezlemektedir.

Problemlerimize artık daha farklı yaklaşma yolunu öğreniyoruz. Çünkü dünyada yaşanmış olan problemlerin çoğunun eski paradigmadan kaynaklandığını biliyoruz. Şimdi eski çerçevenin dışına çıkarak yeni sorular sorabilir, sentez yapabilir ve tahayyül edebiliriz. Bilim; sistemlere, varlıkların bütününe, strese ve dönüşümlere içgörümüzü zenginleştiren malzemeler sunmuştur bize. Eğilimleri öğreniyor, bir değerimizin gösterdiği ilk emareleri tanıyabiliyoruz artık.

Gelecek için alternatif senaryolar üretmekteyiz. Eski sistemlerimizin başarısızlıklarını ele alarak yeni bir çerçeveden problemlere bakıyoruz. Ekolojik krizlere karşı duyarlı olduğumuzdan okyanuslar ve sınırlar ötesi işbirliği kuruyoruz. Hem uyanık hem de daima alarm halinde olarak cevap bulmak umuduyla birbirimize bakıyoruz

Bireyler güvenmeyi ve idraklerindeki değişmeyi iletişim kurarak aktarmayı öğreniyorlar. İşte bu en büyük paradigma değişikliği değil midir?

YİĞİTLEME

Doğruyu savunur gerçek adına
Çıkar yüreğiyle er meydanına
İnancıyla güçlenmiş olarak daha
Davasının kılıcı olur

Boyun eğmez haksızlıklara
Başkaldırır, kalsa da tek başına
Yaslanır tarihteki nice destana
Dadaloğlu, Koroğlu olur

Ferman geçmez bir diyara
Çıkar başı dumanlı dağlara
Öfkesi yayılır, siner hayata
Savrulur rüzgâr olur

Siper eder göğsünü dalgalara
Kararlı bir tavırla
Durur yalçın kayacasına
Direnilir cesaret olur

Sonra toplar diğer yiğitleri yanına
Boyanır canlar hep aynı heyecana
Örgütlü bir güce emek katarcasına
Biriken bir çok olur

Dosta meltem, düşmana kasırga
Eser dağ doruklarında
Dalgalanır bayrakcasına
Savaşır onur olur

Güngör Özyiğit

Hayatımız Mizah

Güngör Özyiğit

Adamın biri ruh doktoruna gider ve karısının aklından zoru olduğunu, zira kendini radyo sandığını söyler. Doktor, karısını muayene için getirmesini söyleyince de şöyle der: "Gerek yok, doktor bey, siz bana orta ve uzun dalgalara nasıl ayarlayabilirim, onu öğretin yeter..."

Uzayda alfa beta istasyonlarıyla irtibat kurup, korsan yayınların çoğaldığı bir dönemde, kim akıllı kim deli belli değil. Kafayı mı yemişler, yoksa kafa mı buluyorlar, orası da meçhul.

* * *

Ruh doktoru, artık iyileştiği halde, bir türlü evine gitmek istemeyen eski hastasına sorar:

- Deli olmadığın halde niye evine gitmek istemiyorsun? Ailen var mı?

- Hayır, anam, babam ve çocuklarım yok...

- Evli misin?

- Evet

- O halde niye evine gitmiyorsun?
- Siz söylediniz ya, artık deli değilim efendim!..

Adam haklı. Anlaşamadığı biriyle beraber olmak, yeniden deliliğe davetiye çıkarmak değil mi?!

* * *

Akıl hastası, doktoruna dert yazar:

- Ah doktorcuğum, lütfen bana yardım edin, yalvarırım bu dertten kurtarın beni...

- Derdiniz nedir?

- Derdim mi... şey... her gece tam yatağıma yattığım zaman bir karakoncolos görüyorum...

- Karakoncolos mu? O da neyin nesi?

- Ya doktorcuğum, demek benim gibi siz de bilmiyorsunuz karakoncolos'u. Ne yapacağım ben şimdi?!

Bir bilene sormalı. Ya da her sorunu çözecek bir Baba bulmalı...

* * *

Psikiyatris, iyileştirdiğini sandığı hastasına durumu açıklar:

- İşte bayan, artık hastalık bitti; tedaviniz sona erdi...

Bunun üzerine bayan, bir sevinç çığı atarak "Oh! Teşekkür ederim doktor bey, beni bu korkunç büyüklük hastalığından (megalomani'den) kurtardığınız için size borcumu nasıl ödeyebilirim" der ve devam eder:

"Kaç milyarlık bir çek yazmamı istersiniz?!"

Olaylardan ders almalı. Çeki karşılıksız çıkanları hemen mahkemeye vermeden önce, bir de muayene etmeli.

* * *

Adamın biri, ruh doktoruna içini döker:

- Doktorcuğum, ben kendimi çözemiyorum, o yüzden sizden yardım istiyorum. Anama sövüyorum, babamı dövüyorum. Kardeşimin karısına göz dikiyorum. En yakın arkadaşşıma kazık atıyorum. Nedir bu, yoksa bende aşağılık duygusu mu var?

Doktor, adamı tepeden tırnağa süzdükten sonra şöyle der:

- Bak kardeşim, sende aşağılık duygusu falan yok. Sen düpedüz aşağılıksın!..

SEVGİ DÜNYASI ABONE FORMU

Yayın Süresi : Aylık

Yıllık Dergi Bedeli : 18.000.000

Dergi Bedeli : 1.500.000 TL.

Adı Soyadı :

Adresi :

Posta Kodu : İlçe: Şehir :

Tel : Fax :

Firma Adı :

Vergi Dairesi : Vergi Numarası :

1. Lütfen Kredi Kartı hesabımdan alınız. VISA MASTER EUROCARD

Kart No / / / / / Son K. Tarihi / / / İmza :

2. Bir yıllık abone bedeli olan 18.000.000TL'nı Sevgi Yayınları Tiç.Ltd. Şti. adına Yapı ve Kredi Bankası Şaşkınbakkal/ İstanbul Şubesi 100-1516-4 numaralı hesaba veya 385999 nolu Posta çeki hesabına yatırdığınızı belgeleyen dekontla birlikte bu kartı adresimize yollayınız veya fakslayınız.

SEVGİ DÜNYASI P.K. 471, Beyoğlu - 80090 İstanbul

Tel: (0212) 252 85 85 - (0212)268 00 99 Fax: (0212) 227 01 97 - (0212) 270 22 52

Abone Sorumlusu : Kazım Erdemoğlu

* * *

Doktor, acı gerçeği Temel'in yüzüne karşı söyler:

- Ne yazık ki kanser karaciğere sıçramış. Yapılacak bir şey yok. Altı aylık ömrünüz var.

Temel, yıkık bir şekilde doktordan çıkar ve sıcağı sıcağına AIDS olduğunu,

altı aylık ömrü kaldığını tüm çevresine yayar. Bu söylenti doktorunun da kulağına gider ve Temel'i çağırarak sorar:

- Temel, yanlış anladın galiba, ben sana kanserden öleceğini söyledim. Neden AIDS gibi utanç verici bir hastalığın olduğunu etrafa yayıyorsun?

- Doktorcuğum, ben nasılsa öleceğim. Hanumu korumaya alayım bari!..

HEDİYE ABONE FORMU

Yayın Süresi : Aylık *Yıllık Dergi Bedeli* : 18.000.000
Dergi Bedeli : 1.500.000 TL
Hediye Eden :
Adı Soyadı :
Adresi :
Posta Kodu : *İlçe*: *Şehir* :
Tel : *Fax* :

Firma Adı :
Vergi Dairesi : *Vergi Numarası* :

Sevgi Dünyası Dergisi'nin bir yıllık aboneliği aşağıda belirtilen kişi/kişilere hediye olarak sunmak istiyorum. Gerekenin yapılmasını rica ederim.

Adı Soyadı : *Adı Soyadı* :
Adresi : *Adresi* :
Posta Kodu : *İlçe*: *Posta Kodu* : *İlçe*:
Şehir : *Şehir* :

1. Lütfen Kredi Kartı hesabımdan alınız. VISA MASTER EUROCARD

Kart No / / / / / *Son K. Tarihi* / / / *İmza* :

2. Bir yıllık abone bedeli olan 18.000.000TL'nı Sevgi Yayınları Tiç.Ltd. Şti. adına Yapı ve Kredi Bankası Şaşkınbakkal/ İstanbul Şubesi 100-1516-4 numaralı hesaba veya 385999 nolu Posta çeki hesabına yatırdığınızı belgeleyen dekontla birlikte bu kartı adresimize yollayınız veya fakslayınız.

SEVGİ DÜNYASI P.K. 471, Beyoğlu - 80090 İstanbul

Tel: (0212) 252 85 85 - (0212)268 00 99 Fax: (0212) 227 01 97 - (0212) 270 22 52

Abone Sorumlusu : Kazım Erdemoğlu